

Тања Крагујевић / ТРН О СВИЛИ

Награда
Десанка
Максимовић

Тања Крагујевић

ТРН О
СВИЛИ

Изабране песме

Задужбина Десанке Максимовић
Народна библиотека Србије

Награда
Десанка Максимовић

Награда
Десанка Максимовић
21
Тања Крагујевић
2015

БИБЛИОТЕКА НАГРАДА „ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ“

- 1
Љубомир Симовић / УЧЕЊЕ У МРАКУ
- 2
Стеван Раичковић / РАНЕ И КАСНЕ ПЕСМЕ
- 3
Миодраг Павловић / СРБИЈА ДО КРАЈА ВЕКА
- 4
Танасије Младеновић / НА КРАЈУ МИЛЕНИЈУМА
- 5
Матија Бећковић / ОД – ДО
- 6
Милован Данојлић / РАЗГОРЕВАЊЕ ВАТРЕ
- 7
Бранислав Петровић / ГРАДИЛИШТЕ
- 8
Борислав Радовић / ПЕСМЕ
- 9
Слободан Ракићић / ПЛОВИДБА
- 10
Радмила Лазић / СРЦЕ МЕЂ ЗУБИМА
- 11
Милосав Тешић / У ТЕСНОМ СКЛОПУ
- 12
Алек Вукадиновић / КЊИГА ПРСТЕНОВА
- 13
Слободан Зубановић / КАД БУДЕМ ИМАО 64 ГОДИНЕ
- 14
Мирослав Максимовић / ШАПАТ КИШЕ О СЛОБОДИ
- 15
Рајко Петров Ного / ЧОВЕК СЕ ВРАЋА КУЋИ
- 16
Мирјана Стефановић / ПРОМАЈА
- 17
Душко Новаковић / ЗАБАВА ЗА УТУЧЕНЕ
- 18
Владимир Копицл / ТУФНЕ
- 19
Милан Ђорђевић / ПЕПЕО У БАШТИ
- 20
Петар Пајић / ПОЕЗИЈА

Тања Крагујевић

ТРН О СВИЛИ

Изабране њесме

Задужбина „Десанка Максимовић“
Народна библиотека Србије

Београд
2016

РАНИ МРАЗ

НЕМИРИ

У мом малом граду
мириси високих багрема
саплићу летове птица

Онда дођу топли ветрови
усталасају пешчане обале
и све тихе реке тела

Узнемире разастрте кошуље
и баште
па оду

Увек тако у мом малом граду
где преко моста пролазе возови
и носе узбуђења у прозорима

Размишљам
о овој води самој
а варам се

Кад почну
мириси високих багрема
да саплићу летове птица

Има много нагнутих сенки
над вечерњом шетњом риба
у мом малом граду

23. јуни 1963.

---

*

Између мене и мог ћутања
баш као између две воде
братска завера

Између тебе и мог ћутања
као између две обале
једна иста заблуда

Између тебе и мене
баш као између два огледала
још два стара пламена.

1. август 1963.

---

*

Ноћу
кад ја спавам
можда у некој башти
ти крадеш јабуке за мене,
јабуке за које ја ни не знам.

Ноћу, кад ја спавам
мојом улицом ти
можда водиш речи у шетњу,
оне речи за које ја ни не знам.

Можда ме мало и волиш
а ја ни не знам,
јер то је ноћу,
кад ја спавам.

13. фебруар 1964.

ТИСА

Љубави, љубави,
Није то крај света –
То су обале.

Љубави, љубави,
Нису то плаве ливаде,
Ни када процветају –
Нису то плаве ливаде.

Љубави, љубави,
Нису то топла неба,
Ни када ужаре –
Нису то топла неба.

Није то крај света,
Љубави –
Тиса је то.

7. јануар 1965.

ЗЕМЉИ

Једина,
што никуд не одлазиш,
једина,
што ме дуго чекаш,
једина,
што ми корак памтиш.

Ако ти тајну шапнем,
још већа тајна изникне,
ако те тугом залијем,
тужна мудрост процвета,
ако те срећом узором,
ти бајком проговориш.

Једина,
што никуд не одлазиш,
једина,
дуго што ме чекаш,
једина,
што ми корак памтиш.

16. јули 1965.

УДВОЈЕ

Станујемо у мени
моја туга и ја.
У очима ми туга
често нађе прозоре
и гледа у свет.

Ја онда хоћу да играмо жмурке
и да се сакривамо
дубоко у мени
моја туга и ја.

Али туга неће да се игра,
она хоће кроз прозоре
да гледа у свет.

И тако данима говоримо суседу
– Добар дан,
моја туга и ја,
и тако данима шапућемо суседу
– Лаку ноћ,
моја туга и ја.

22. јули 1965.

ВРАТИО СЕ ВОЛОЋА

Јелечкиње,
барјачкиње,
вратио се Волођа...

Већ давно је умрла
она стара Рускиња Ана
из најмањег стана
у нашој кући,
Полдика са другог спрата
је дуго већ удата;
Целегинови живе повучено
и фино,
наш намрштени сусед Ђорђе
још увек у некој кафани
точи вино.

Иде мајка с колодвора,
дија – дија –де...
Прошле су те године,
Волођа...

Много се ствари изменило:
судија Стаменковић је отишао,
кројач Јовановић се доселио,
зидове су обојили
у чудне неке боје,
које тако злобно скривају
име твоје,
Волођа...

Газда више не просипа воду
на децу из дворишта,
чини се да и нама
за све грехе прашта,
из простог разлога:
у нашој кући нема више деце
ни разбијених прозора;
одрасли смо,
Волођа...

Шта ће мајка с колодвора,
дија – дија – де...
Прошле су те године,
Волођа...

ОБИЧНИМ РЕЧИМА

Помињем те најпре
обичним речима
као да кажем: кућа,
песак, трска, светлост, шкољка,
као да помињем све оно
без чега се никада
не би могао опоравити свет.

Помињем та затим
као да кажем:
небо и вода,
хлеб и со,
као да помињем све то
без чега не би могле
ни жар птице ни златне рибице,
без чега се живети
не би могло више.

Помињем те најзад
тишином пространом,
као што се помиње
велика срећа и велико зло
после чега је човеку
мало тога да каже
преостало.

---

*

Измисли ми још триста чуда,
хајде да преобратимо овај свет,
хајде да људима замке од смеха направимо,
хајде да им лудости на ревере заденемо,
хајде да им сузе не дозволимо,
хајде кад те лепо молим,
измисли ми још триста чуда.

Испричај ми бар још једно чудо,
зашто не би покушао да и мене
у неку добру реч претвориш
па да ме после свету препричаваш,
зашто не би покушао,
кад те ето лепо молим,
да и мене у неку добру реч претвориш.

СКИЦЕ ЛЕТА

Са кишом плаче цвеће
на прозорима ниских кућа
у Хоргошу.

Преко пута станице
једна недељна ноћ
лумпује у поспаним очима
гостионице Код белог голуба.

(„...Мали бунар, округли бунар
имам у дворишту,
малу девојку, црну девојку,
имам у суседству...“)

Тужни људи певуше веселе песме
и наручују хладно пиво,
у циганском оркестру
недостаје цимбало.

Као задоцнела дама у црном,
одмиче ноћ
према некој удаљеној кући
на крају житних поља;
воз улази у станицу.

Зауставља се јулска киша
на прозорима ниских кућа
у Хоргошу.

О ЗЕЛЕНОМ СНУ

Под Тисом зелени сан уснити
Барке на длан дочекивати
На чело примати звезде
Светлу и мраку
У оку конак давати
Топлим песком дисати
И за неке туђе дане
Врбе кадикад гордо зањихати

PIANISSIMO

Не пролазите данас рано
честити продавци бресака и летњег вина,
не пролазите шумно данас
преко малог трга мира.

Ја знам, у сну једног уморног спавача
сад постајем тако лепа и тако бела,
под кожом ми тихо дише глогов цвет;
ја знам сад је војводина љубави
у мојој власти цела,
господарим, а неизговорена остаје моћна реч –
у мом грлу жарки сунцокрет.

О, ја верујем том сну кроткога спавача
кад ме обасипа звездама и вековима,
кад ми на дланове купине сади и док ме небом
прекрива,
ја у души одиста чаробна бивам, и верна ко дан;
не пролазите рано, не пролазите шумно,
честити продавци бресака и летњег вина,
ни благом мишљу не тичите сан.

НЕСАН

Кућа је била бела
Као цветови багрема белих
И време танано беше
Као кончић бели

По небу раширене
Кошуље беле
Пред прагом
Река од беле пене
Речи у бело одевене

Кућа је била бела памтим
Још и сад ми
Под кожом задрхте
Њене беле сене

Тако дубоко у мом песку засађене
Да и кад би умрети хтеле
Не би умеле
Не би умеле

---

*

Можда ће ме зауставити
неки ветар зао
можда прва окука
можда река
за моје ломне лађе неповољна
и опака

Можда ћу застати
као ткаља пред игром
самовољних нити
можда ће се међу путоказима
кобна завера збити

Можда ће ме сан задесити благи
можда паун златокрили
можда звезда изненадна и далека
завичајна јабука
у наручју плота
можда брег
можда несавладива лепота

ОМЧИЦА, КЉУЧ

ПУТОВОЋА

Упали луч звезду упали
сред праха незнаног пута
прву стопу стави
Као некретница моћна
мраву да не лута
кроз беспућа ноћна
сјаји о сјаји

И кап што беше прва
и влат и семе
сад су већ на твојој стази
Нек те не прене наш след
ти гази тихо гази

Нечујно прти сметове тмине
ка морној гори и безвал-води
и ми ћемо туда
јер не зна да мине
та зрака што нас води

Не осврћи се
Има душа жераву згаслу
што све ће да јави
Упали луч звезду упали
и студене просторе нам
као око озари

СЛИКА

Она само мислима означи пут
пободе међаш да знаш
где је био твој пловећи посед
једина твоја слобода
што се сад ломи и плута
под пеном пути
подно туђих чула

Можеш задржати дах
у шкрињи груди похрањен
слепа стиже га слутња
и круни се јантар њен
низ грло

златна икра пада у свест
немушта мудрост јутра
у крило коралног спруда

БЕЛИНЕ

Звонко у зимску ноћ
дотакну се звезде:
са твојих усана веје

У крајолику сâм
потцртаваш боје пролазности
на обореном у бури стаблу
збрајаш годове минуле
годове дрхтаво наслућене

И нижеш ми на руке
те студене гривне
лагано у крило спушташ
то мртво снопље
сметове
бреме

Веје веје веје
како да вејка сачува корен
заметне семе

скопнели снег окива стопе
звери препознате
престрашене

Свежи жиг
под смрзнутим крзном
греје

ПОВУЋИ ЛИНИЈУ

Најкраћи пут
између два вршка пешчаника
тај спокојни сипећи млаз
још увек је време:

Сребрна рибица у твојој шаци
што се замамно љеска
пре но што исклизне
у неповратном луку

На длану ти остане
заривена крљушт
сечиво шкољке у песку
у податну ноћ уринут
траг репатице:
у осами мелемни миг
да кренеш за њим

Слутиш ли већ да ли слутиш:
један тек биљурни трен
из ризнице пешчаника
проходно је огледало
у које крочиш
да руком захитиш гутљаје
за свој жудни цвет
А реска ти се хладноћа
већ маша грла и пресеца глас
у чијој моћи више не бива
да дозове твој утонули лик

---

*

Над твојим узглављем
нема сна
И кад сведеш очи знаш:
мотри те ноћ хиљадугодишња

Кротиш је снобудним гласом
ловиш стрелом пуштеном
с опруге најдубљих струна
и она хитнута кроз време
попут светлосних година
удара о монолит таме
расута у светлеће атоме
пада преда ме
злохудог читача твојих порука
устрашеног с оне стране кóда
(надзвучне артикулације урлика
семиотике загубљености)

Одговарам испруженом руком
што хитро типка
мале звездане сигнале
по екрану те исте ноћне пустопољине
журим ти у сусрет
узлазно-силазним путањама
кардиограма
док не мимоходимо се
на равној црти
обзорја
упереној у будућност

обореном знаку чуђења
једва видљивом трагу нокта
на пећинском зиду
(скици прве смислености
на лицу мрака)

Ноћ
ноћ хиљадугодишња
у нашим различним ћелијама
здружене
мотри нас
својим непомичним
модрим оком

РАЗДАН

Заспао си
под столетним храстом

Кад си га изнова угледао
далеко је већ био
замакао

са твојим наумом у недрима
и звекетом година склопљеним
око твојих глежњева

ШПАНСКА ЧИЗМА

Љубио си љубио
уснама кидао лиске
даха
брстио млечне срси
крупним гутљајима
отпијао неизговорљиво
и крепком се сванућу
обраћао многопут
једнако језгровит
неоповргнут

а вече би те затицало
под кругом колебљивим
светлости уметне подозриве:
јеси ли љубио
јеси ли љубио

или си вајкадашње
биће што љуби
у срицаљку нарицаљку
себи уз хрбат
подизао подупирао
конопчиће затезао

пасјим прескакалима
узмицао
из скопнеле коже
шпанске чизме
док си се непомичан
окретао

за оним
што се већ давно
под хладним шибама
повијен непрозиран
из тебе измештен
опростио

УПИТНИК

Улица којом корачаш
опште је место приче о градовима
Њихове слике поклапају се
на издуженим оквирима
лелујних настамби
у непредвидивим косинама
подземља
у мимогредним додирима
завијању глухог доба
пред забрављеним кућним устима

Непоновљивим их чине
међупростори изопштености
о којима веродостојне сведоџбе
исписује понаособ
Случајни Узорак
на властиту одговорност
на рубу непопуњеног подеока
застао
умакао истраживању

Непознат
с бридом мрака
под грлом

ГЛИНЕНИ ГОЛУБ

Не дрхти
Не дише

Обрастао у маску
метак хвата
разјапљеним устима
одјека

Полетеће
кад га понесу
крпице голубице
смрсканог оклопа

Смејуљи се
у неузмаку чучи
против Стрелца
строга увежбан
у ништа погођен
Нико

САМИЦА

Величанствена обичност
слива се низ окна
звезка набрушеним алатом
успокојујуће кратким замахом
примиче дневни жамор
породичном обеду
далеко одбацује
сасечена крила
одрубљену кресту
ишчупану ресицу

у винском талогу пева

Узимаш са трпезе
своје подне
ужарено копито
прогори те до сигурног мрака
где се дуго њишеш
између знаних бичева
морских трава
на својој сенци-омчи
у корену речи

ОСМЕЈАК ОМЧИЦЕ

*

Те канџице
на стаклу
у креди
у глини

Нокти у длану
кост у грлу

Трн о свили

---

*

Твоје мале папуче
кућанице
проносе за тобом
светлуцав траг

прах лептира
остављен
с оне стране зида
која нема уши

---

*

Хлеб од рузмарина
у нетакнутој кори
мириса

Нежно свијено
јутро
чистих гледња
делиш грлицама

Глад по глад

---

*

Јутрању ватру
упали
јесењска бресице

Унеси јој се у лице

Омотри
прамење што је
сву ноћ
у теби титрало

У црвена огледала
зађи
самери

Колико те је
за нову
шумску ноћ
остало

---

*

Тако ти
лених давања

И сметова

И незавјаних
страдања

---

*

Усни кључ
омчица

Протне кроза се
витки уд

Собом овенчана
ваздушна главица

одметну се
у свет
и студ

---

*

У крајолик облачни
отисне се
зрачни створутак

Поведе
невестицу
тамницу

Свој облутак

---

*

Пужево писмо
рожном потајом
срицано

Да Пукотина
не прегризе
траг

Цела кућа
Целим друмом

Истом срмом
прекорачен
и замишљен

Праг

---

*

Лежај
сребром окован
и отисак твој
у њему што чека
врео

да вратиш му се
оближњен

Жудњом озлеђен
И жудњом цео

---

*

Скидаш сандале
и хаљетак

Сред вреве
    кошнице
невидљив

Додира пун
Наг и сам

Путујеш
Убог господар

Носећи собом
свој прозирни
храм

ТРЕСЕТ И ЗЛАТО

ДИВЉИ БУЛЕВАР

Баш-Челик
на светлећим небеским лествама
у оклопу заљуљаних скела
прашним скутом шара
по простром рубљу
разбија ћерпиче
измешта знакове
прометне вртешке

Над кандилима надвијене
изненадне куполе-облаке
из камених крљушти биште
уз нагореле зидове плази
у опроштајном црном смеху
низ сопствено се трупло слива

Са згњечених прагова и повијуша
из потртог легла
невидим-буњишта
нигде да крене:
човечанству храстова и липа
корење кида
љуто гризући
своје вене

ДОРУЧАК С ЈАВОРОМ

Растреса своју безазлену раскош
отвара поре
за гнезда неприлагођених десетлећа
за непробојне назубљене
честице зрака

Младу витку суштину
урива у влати
а сенку јој пушта
за лутајућим прозирним
пупком света

У крило ти
златну многоусту главу
спушта
и док се не нагледаш
и док се не наслушаш
у твојој сузи
се купа

МАЈКА, ПРИЗОР ИЗБЛИЗА*

Девојаштво
у плахом хаљетку
збуњеног немања
На доручју
корпа равничарског блага:
пар жутокљуних облака

Сунце што не залази
са емајла видика
и блиставе усне
благовесног одсјаја

Маказе
укрштених светлости
залеђа
и Очева ока
скраћују гладне зиме
исецају избледелост
шара на платну мараме
одљускујуће набоје црнице
на потплати сандале

---

* Подлога песме је фотографија младе жене, са паром снежнобелих гусака у котарици, снимљена на војвођанском сеоском путељку. Једна од првих колор насловница у нашој штампи (*Дуја*, бр. 313). Њен аутор је супруг младе жене, касније, један од најпознатијих југословенских и српских фоторепортера и уметничких фотографа Стеван Крагујевић. Приближавајући објектив њеном осмеху, у рано пролеће 1943, он још не зна да ће постати отац некога ко ће стихове примицати призорима.

У сочиву магичне кутије
густи редови
породичне хронике
Мајчине танковијасте године
загњурене
у непролазно паперје
на потиљку мајушне
оком обрубљене Кћери

МАРИНА*

На колена се спуштала
тек кад би пожелела
да се из руку напије
земље
и да пева

Румени траг су остављале усне
оштице
Угризала је сваку истину
коју је љубила

Капут
ни дугме на капуту
ни врећицу брашна
није зашивала
И отворена рана
од ушивене
обала јаснија
је бивала
за самотну утву
свиклу да прелети
живот о концу

Испевала је
огрлицу

---

* Песма инспирисана стиховима Марине Цветајеве („Под-
метаћете тањире, чанчиће./Ал’ сваки тањир плитак биће,
Чанак – танак“), посвећена је Милици Николић, поводом
њеног приређивања *Дела ове песникиње*, 1990.

од ватре и пене
зуб за зуб
обруч за обруч
И трошну
стрмоглаву омчу
изједе
лабуђе перје

Лебди и лети
над порецивим гробом
над транссибирском
понад Карпата
њена отаџбина

сведомни skut
њеног громког огртача

КОШУЉА СРЕЋНОГ СТОЛЕЂА

Данилу Кишу

Ево опет угљеном
црташ пепео и лед
Лицем ти прелећу
предели озарених јабучњака
и храпави папир
карпатског мраза

Дланове крепиш
над пламеном свеће
за опруге усијаних кавеза
и за зидове које размичеш
Зубима чупаш чавле
из Чизме
да обезумљена
погне и прогута своју главу

Ове зиме
хиљаде снегова је нападало
и окопнело
а и ти у раздрешеним сандалама
хиташ Јову
Носиш му своју кошуљу
пуну оштрог иверја и космичких рупа
с огрлицом од чистих и чврстих
угриза саплеменика
с гривом што вијори
у лози племенитој
предака постаја
књижница пловидби
светлосних престоница

Силазиш с ловћенских врлети
трчиш босоног
кроз микенску драчу
асирски камен
руже ветрова:
Он мора сазнати
да све још постоји
обасјано Криком
крилима стаклене птице
што сече дах
из стропа златне мансарде
излеће
да одрони се на почетак
још једног века

5. децембра 1989.

ПЕСНИК У ШЕТЊИ

Васку Поји

Извечери
са пријатељима
испијао си и ти
свој натег црнила

Графити дима
посвуда у зраку
На плућним зидовима

У поноћ
На Булевару
достојанственици шума
досељеници платани
угледавши те
шаптаху:

Ево памтиоца наше Књиге
постања
Записивача каменог цилика
нашег корака
Ништитеља Нуле

У дубокој крошњи
ноћи
гостише те
растварањем коре
раним млеком
равним частима подељеним
на тебе и твоје синове
снове

Ал руком домишљаџог мајстора
што у угао нарученог платна
и свој лик смешта
ти си већ исклесао
тврда сазвежђа свог знамена

и последњим резом стрепње
и опреза
од тела светлости
одвојио Ребро
за ћутљиву трудноћу
преосталог
земног камена

Марш, 1991.

ПАНОНИЈА

Северњача
у атласу завичаја
међу алејама свечаних сметова
с ожилком почетка
брани свој вир
а зеница расејања
замагљеним прамењем дозива
испрекидана светла
возове у беспућу снежних тунела

Залеђена њена самоћа
у звекету пустињске олује
Ружа иња
искити прозоре
ћутњом замандаљене
и сновима непознатих

Морска звезда
што на застакљеном жалу
црнице издише

Постељица поларна
заостала
иза Таме родиље
док први пут купаше
своје претешко тело

А рубље њено
у чипци

бело пребело
на ветрима конопима
сад нам шкргуће

Наш гар-дан Данас
из ноздрва
на прозирни њен превес
шару пољупца утисне

Вучју шапу

што гребе
у дубоком ноћном грлу
и не да Премоћној
да отпочине

ОКУПАНИ БОГ

Када би бака говорила
о данима прања рубља
никада није помињала
дрво за потпалу
казан дубине ноћи
цеђ
и валовиту плочу
из које је над коритом
из груди паре
исијавала аритмија

нити дашчице под ногама
налик клупици
на земљаном поду летње кухиње
ненадано ознојене
зимским послом

као ни бригу за наш обед
насмејане крофне
што падао је у лагодно време
простирања

Озарена
тај огромни претоварени дан
удевала је у четири-пет речи
Као што су
Воде је било у изобиљу

Отада верујем да је напор
разиграна жеравица срца

Чистота из које се рађа
мали окупани бог
што удише блаженство наших плахти

кријући се у њима
и премирући
све до наредног Дана
великог прања рубља

ОДЛОЖЕНА ВЕЧЕРА

Моја тајна библиотека
са старим и ретким
приручницима кулинарства
Бочице љубави

Зачин у постељи

И ја што на црно-белом
штедњаку
изврсно свирам

Потом и столњак
на коме поиграва
читав мој дан
кад га за собом повучем
на реку

Као уосталом
и твоја глад
са господственошћу хрта
што њушећи катран и ветар
лизне и мој врат
погнут
над нерасправљеном пловидбом
барчица жртвованих рату вира
и летака погледом отиснутих
на отежалој подлози
промочених папира

ОСУНЧАЊЕ

Мишу мој мали

Говори твој орфејски
кротитељски глас
пред којим застаје страх
од црне рупе
и очица што непозване
зажаре таму

Али хад
неухватљив омчицама
наше мреже
гиба наплавине
И бојим се
једном ћеш изаћи из шуме
с Речју раскомаданом
без присуства вечности
у коју би могао да ме поведеш

Стога са твојих усана
изгребаних ловом
и свирком опстанка
дочекујем полумртве препелице
и нејач у сломљеним гранчицама
расутих гнезда

С поверењем једино
у благост и оштрину светла
које удешава сама Поезија

одичући по својој вољи
застор између земље и неба

радујући се отиску наших колена
на плахтама које нам је прострла
умакавши и сама

кратковеком озареношћу
нашег зноја

свакој довршености

ОБЛУТАК

Миограју Павловићу

Буда под трепавицама палме
на прстену вулкана

руку склопљених изнутра
за љубав почетка:

Из каменолома да бризне
чисто
као гола заповед
Имењак
још сав од рођења
влажан и драг
Тужно насмешен
Хиљадугодишњак

Непомичан и обал:
ни оштра реч
ни оштар пут

Водич по кругу
пунине
Рођене с тобом
иако у њој још ниси био

Не дише
Ал зрак међу вама
светлошћу се мрести

Говор на даљину
Топал и мио

ОБАРАЧ

Светлост је отворила пут
Ја узех сандале
за ходање по зраку

Обујми тај склоп
као да обарач спушташ
на фотографском апарату

У наредном часу
светлост умине

укине стазу

а без ослонца
сабраног ока
као без сочива
оштре се сукобе сенке
у сутонском играказу

И мрља већ бива пучина
А сребрна моја грива
топи се у мраку

ФЛАУТА

Рођена
у црно-белом снимку
знам
да бели су само
капа и шал
снежних врхова

Хуаскаран
Чимборазо
Каракорам

За нешто ближе оку
поуздано се не може рећи

Али црна је зато као закон
душа памука
у којој је преноћила флаута
са грлом лабуда

Рекоше јој
да може бити флаута
само у једном
од својих живота

А то онај беше
ког лабуд из свог грла
занабек испусти

АУТОПОРТРЕТ, СА КРИЛОМ

Сањам да ми ниче крило

Убод по убод
дан по дан
Ноћна смола
кап по кап

Кад напокон пробудим се
под једром сраслим
за раме и бедро
притисне ме
мој сињи непар

У ведром дану
тмаста непомична твар:

Густо мазиво
у које чили
кошуљица мојих лепета

О жалу

прстом навлаженим месечином
из неанђeosких уста

притиснута жал

ОПЕРВАЖЕНО МРАЗОМ

Пружаш ми образ
зиму словенску
Негостољубиве њене коте
Неизговорљиво њено име

Куцам у ледене бисте
Али Исто чистином оковано
Мразом опервази Исто

По мери те студи
имам ли одеда

Ил тек огртач не/овдашњи
скупљен живим бодом
копчама минерала и златних тела
и снагом сила
што од воде и ветра
отпор леда у крви чине

Ветровито је Вртоглаво
сметова магле одрона пуно
у крзну штављеном
за оштру ивицу
два спевана гласа

Два видика сљубљена
носи писмо-глава
под кацигом летача смучара
што се пред бришућом лавином

са дивљим другом срца
у лет свој склања

Пружаш ми зиму словенску
подножја безизгледних расипања

А ја љубим љубим
окомиту њену литицу
тек уписану у карту
снежних путовања

У КОЛЕНА ЖДРАЛА

По који пут закључана у тело
магнетну картицу топлих сигнала
знајући да нисам сва њена могућност
једини исход старинска песма

Нарастам у сумњи
као тропска ноћ
храњена губитком облика

Око рамана ми трепери
хаос бешумних записа
Над свакидашњим кратерима
развија заставе укрштене као копља

Облога нису врућици
нити благост естампи могу пронети
као влажне прсте у сну по дечијој коси

Са сточића пада сат
Налицкан силази низ басамке
некоме ко разуме време
Скучу и непотребну лековитост
Утеху коју не знам
на које бих спустила место

Сва су неиздржива

Узалуд пазим
да ни на једном нема ме

Њихова тачност гори
Гаји ме и одржава у муци
док осврћем се за славином
негде где племенитост
ископала је своју рупу
и чека мисао из које капљем

Полако
Као жучно светло
у око месечара

И жалост
у сломљена крила
ждрала на води

ТАЧНОСТ

Речи у које загњурим лице
као у јутарњу котарицу
И оне које стављам у хлеб
попут сусама и ђумбира

Речи којима кажем псу
Срећан си ти са девет својих душа
Овај додир пренећеш преко мртвих мора
Неко ће га спустити у раскопчан стезник
Неко у кљун ласте

Неко ће крхотине зачистити
иза хеленског стуба
Љубав ће опет бити лепа
а случајност млада

Речи којима одевам дете у пољу
и оне које разастирем
ноћима младог месеца

Речи којима откључавам врата
да у мене уђу друге речи
Из књиге снегова
Из говора столара и продавца гљива
подједнако су важне
и подједнако моје речи

Износе ме из пустиње
као зрнце песка којим ће девојка

под свакидашњим стаблом
изронити радост погледа

А нека жена
понад замршеног вира
пронаћи стакалце

Увећану тачност
Снагу изгубљеног

САКУПЉАЈУЋИ ЦИТАТЕ ЗИМЕ

Довољно је подићи поглед Бистар
горе трепери Медитеран Бачена је со
И ноћ грца Милионима изједених срца
За љубав једне асфалтне ципелице

Доле балони веселих демонстраната
Незалечиво трудна луна Што сваком би
откључала мансарде Пуне ненахрањеног
звериња Да међу залисцима срчане руже
Ка неразрешивости Не вуче и њу
лепенска кап Ка истоку отворена
урођеним спаваоницама С огњиштем
посве близу почивалишту У кругу двојке

Путеви некада ту беху сигурнији Елементи
проходни у трновој ватри Доступној
на точење При гозбама часних господара
Сад је поуздано тек оно што је летописац
изоставио Сакупљајући цитате зиме

А шешир при том свакоме може
однети ветар Прекинув уже од иња
којим песник је везан о голу стену
фебруара Под гранама мрклог зрења
Где играју се деца Размењујући кутије
с гранатама И азбестне рукавице
Док после доручка На пропланку
Богиње лова једна другој примичу лица
Као рубове мараме Са које попут мрва
Слободно падају Грудвице скраћене

геометрије Умни миленији горских
кристала Што цветаху чак и овде Где
тако страшна је самоћа речи и ствари

Неко окреће леђа Из којих исијава
целац Свет се рађа на страни
изненадне жалости Као траг кочења
И мирис паљевине из средишта галаксије

Ил потез руке Трговца на црној берзи
Што са расклиманих кутија отире
астрални зној Спреман да бодро размени
ништа за ништа За ништа све

У ГЛАВНОЈ УЛИЦИ

Сретох Угринова
у Главној улици
Монумент Егзистенције
крочио је међу нас

Али потпетице цептаху И у зраку
титрала је врелина Те у зубе
груну нам цвркут
Мол Ага Сенија

Ненајављени возни ред
давнашњих ферија Одмотан
Као ружа

Ободрен кретњом руке и шешира
Све мекши У подневном акцентовању
Благо отисну пешчане вароши
Исцрпеном брзином падине
Попут саона

Међу свеже у нама Газом
обмотане хумке И живахна
пропитивања Пресечена тишином
Којом гласи се Утопија И потајно
вечан у Главној улици наравно
неспоменут Снег

НА КАРТАМА НЕВИДЉИВО

Читати на картама невидљиво
Године ободене на кас
И полетања у зору

У зрак што сећи би се дао
као срж У сунчевом месу
Тамо где несанична
и бистра Стопала би ми опет
преливала вода

Као Александријско море
Кавафијеве песме Мирно
У лаком додиру весла Што зна
да потребан је такав предах

Да гледамо и невине некад ствари, и благе

Биће ваздуха била бих Кип
гладак Никад живљи
У неизбројивом сливању капи
што часовима допуштали би
да буду Што јесу

Видљиво трајање којим струјим
знајући меру И истек трена
У коме без напора сам
И сасвим

ОДИСЕЈ МЕЂУ СТУПОВИМА

Ако је по Лундквисту
Ни жене ни мушкарци не постоје
*Тек лађе оне што илове њорљиво бок уз бок, једна
за друјом,
мимолазе се, пролазећи једна кроз друју*

Тако у мом погледу клизе
бродови некадашњих престоница
док ти миришеш на караване
Обедску бару Јужни крст

И сада након двадесет векова
у којима ти је тражено име у одсуству
поруке душе у малим дозама крви
као у боци јављају о висини и боји
људских гласова
које чеках на праговима
вребах у трскама

Као руком творена
у музејима твојих псеудонима

Сва по мери драгих авети
Болећива попут безвучног филма
А опет далеко од препричаности
коју би могао сустићи
силаском с воза у кишно вече

За твоје роле ловца опасних приказа
нацртан је овај трепавичаста костим

Преузет из албума
најтананијих узорака тетоваже
плаћене исклизнућем нити
историјског строја
непомирљивих вербалних ткања
и сковрцане спољашњости коју доносиш
у оскудном завежљају слика

Док бдим
као тиха станична гардероба
у којој пресвлачи се
моја птица са више лица
Чуварка преводнице у ниске земље
и гнезда илегалних плотских реченица

Моје химне сред уранијумског су ћилибара
У разореним пољима космичког текста

Очи су ми влажне звезде
Звучни часови у проходу
спуштају на њих своје цокуле

За много миленијума унапред
не могу склопити капке

Насељени на њима свуда су
као у завичају
ђурђевак и ступови

Храњен толиком болом
са обе стране коже
Епитаф цвет

ТРЕСЕТ И ЗЛАТО

Тихе су И запретене шетње
међу палисадама У баражној
ватри сумрака Ко ми ту спусти
ситницу са пута Спустио је пут
Лепезу од сандаловине Књигу
из уздаха непознатог Тресет и злато

Скупоцена је херметичност
лирике Детаљ у кући чулности
и тишине Клопка којом сморен
на неко друго место Суво као дукат
Стижеш Мала посве лична хипербарична
кутија Душа палимпсеста Посустала
од коментара Маслинасте свиле
И вина свог логоса

Нежност замакла под штит
сенке Успорена Као галеб
у катарки Безгласна И платинастија
од брзине Што као ноћни портир
У неспажено спроводи
Један По један Век

О ОСЕТЉИВОЈ ЛИНИЈИ

Из облачних епова Још увек
Пристижу избеглички бродови

Деца и удове Са исплаканог
домицилног руба Повлаче се
У копно Ка другој обали

На теретна повила Рибарске
кајуте У ноћ запоседнуту
напуштеним мирисима

Пренасељене маргине тону
Потирући закон средишта Сливају се
У целину свих маргина

Осетљиве су границе Порозан
архетип разграничења

Мада буре га котрљају
попут метеоролошког балона
Те они За један тек завеслај
измакли самртном укотвљењу
Не чине се различитим од других
Што тек пристају

Људи из чамца
На уједињеним водама

ДАНА ЈЕ МАЛО

Дана је мало Сваки час
угаси се И започне По један рат

Опадања на претек Као лишћа
пребледелог На образу очевица
Дечака погнутог У окриљу
бешчасних зима

О живети У кући без броја
Телу без година
Како струји ветар
Како у дубинама успева
опити се Трезвена боја леда

Јер тешка је Без поезије
Ноћ на земљи

ИЗ ЖИВОТА

Заволех те из живота Моја музо

Из предела описаног светлошћу
осмејка Под којим перунике
Склоне азуру Сликају моје танке руке

Име ту дозива порекло Као јасика шуму
И цртеж на кожи рађа покрете медуза
Пејзаж воде И прозирно слеме
под којим Одувек Сања да расте
најугроженија мањина Смешно
малено ја свакога У мени

У улици тихих огледала
Уграбљеној добу пресудности
У ниској облачности Где попут снега
ново и топиво је време

Заспиш са мном А у шкрипи вратница
између две ере осванеш Пегице
на врату било чије кћери Плацебо пилуло
мојих залазака Тананих и сетних

Под плимом мраза Где сва
твоја стварност љубавна је игра
сребрних пужева На смрт
растављених Што стапају се телима
без дома Пуни бића и нигдине

Као писмо осетљиво Подупирући
сву раскош изгубљеног

ГОДИНЕ, ПЕСМЕ

Ћутке и помало отпијам
срце И то је песма
Мескалин што запали очи
преосетљивошћу

Тако јасније чујем шишарку у паду
но гласове с тржнице Осетљивија
за одјек изгубљен него на кораке
што примакну се И опасно буду близу

У мојој су јакни А другачије
од мене Године Моје песме
У обичном дану Кад свакога часа
пукне капилар И троле падају
у ваздушне цвасти Пречесто нестаје
светла А стварност склона је повлачењу
Наелектрисана прекобројем
малених За истанчан осећај апокалипсе
готово неизбежних катастрофа

Ћутке и помало отпијају
срце Године Моје песме
Ваздух немогућег Из гондоле
над литицом На жици

Где машиновођа и кочничар
у видљивом спору У паници
Пале видик страшни Што у мени
зауоставља се И жари

ПЕЈЗАЖИ НЕВИДЉИВОГ

---

*

На ниским конопима
облаци спуштају говор
танан као лисна мрежа
недораслог маслачка

док плач вуге
не преврне ноћну тестију
те ова обала овде
постане ехо оне тамо

А неко сâм
са земљаном шкољком на уху
газећи плаветно жало јавља
што и корњачица
на његовом рамену зна

Онолико колико мислиш
да млада је у води звезда
старо је небо изнад града

И тешко

Од дисања минулог

---

*

Та нећете ваљда у тим чизмама
са тим високим гиздавим сарама
угазити капетане

Клобук пред вашим очима
само је хан натопљен сновима
у којима је постојала
још једна половина града

Данас је све то мање-више исто

Распознаћете свој део
по укусу под непцима
кад одлучите да изрекнете
измаглицу што вас мучи
као несазидани мост

---

*

Сувише је дубине
за танку светлост твоје кошуљице

Ко би ти могао помоћи
добра водо
до две твоје руке
кроз које падаш

због чега без сумње
и постоји бездана тама
из које се јављаш
кад је и нама страшно

---

*

Они који нам зеленим штамбиљем
оверавају исправе
за прелазак из једног у други
близначки град
пате од посебне ошамућености
везане за чињеницу намештеништва
у раздобљима невремена

Шаљу нам прерушене царинике
на граничне прелазе
од непоуздане грађе
на брзу руку успостављене

које здрава плима секунди
у венама сваког живог створа
подрије и збрише

Искуство воденог цвета
што не живи дуже од једног дана
а пут између братских насеља
пређе за мање од поспаног погледа
по питањима ове суштине
казује непрегледно више

---

*

Љупка је неман трајања
иако у падинама цитаделе
ковиња њена права нарав
тешка као пропадање

А опет

заголица из пушкарница
месечинаст прамен
удара у плећа заљубљених
љубичастим жаром

изгони смех ничим придржан

Ти налети крепе
као манастирски хлад
огрнут руменим штитником
црепа и опеке

Помислиш на кадуљу
кадифицу и босиљак

На то да мириси
попут деце
можда најпре могу
у сновима
сачувати свој град

---

*

Куцните гудалом
по овом дивном
загаситом боку

Сазнаћете шта учитељ музике
истински мисли о уличним лозинкама
Шта о астрологији

А напокон
шта чува у својим сновима
обраслим липовим цветом
А ту и тамо и дивљим жаром
распукле текоме

---

*

Брижљиво негујте латице
јабуковог цвета

Плодове берите ситне и трпке
Залијте их оцтом
и сунчаном водом

А док не зарези
латите се часле с вечерњег чокота
и залеђене омаглице
у стакленцу с вином

И док траје питкост
у везу тамјанике

сложиће се некако и наук
о справљању освежења
из боце јабуковог сирћета

коју за дуга времена
и ни на чију штету
можете оставити нетакнутом

---

*

Слично поступајте и при справљању
слатког од мајских ружа

Задовољите се
јутарњим гутљајем воде
свежине ружиног пупољка

што гране
окренут простору
ван ичијег домашаја

---

*

Бунари завичаја
са водом меком и сумпорастом

јестивом попут летње вечере
од јагода и диња
што задуго оставља осмех
украшен комадићима
бистрине и шећера

у тајном су сродству
са крајпуташким изворима
и глагољивим чесмама
обраслим биљурним животописима
свог неистраженог порекла

Слични су по томе колико се удаље
кад им се примакнеш

чинећи то на начин успомена
или опшивеног белега под мантијом
у којој путујеш
непрекидно их називајући
именом неутаживе жеђи

---

*

Свадбена капа
поручена из егзотичних предела
детињства
не стиже увек у заказано време

Понекад грашков цвет
предвиђен за њене бочне висуљке
усахне од изненадне суше

Каткад се препреке јаве
у виду непремостиве мреже
опомена обазривих
и жудње нестрпљивих

Понекад када и пристигне
раскошна попут саборног здања
са бифорама стотина прадедовских година
не уроди радошћу за коју је саздана

ако титрај бисерних наушница
и прапорце поворки
не надјача одрон
једне једине рубинске капље
из самог корена
прошчева длана

---

*

Ах не

Чизма се рашије
и напросто зине

Тражи пажњу већ при избору
и одржавању
као и помоћ при изувању

Препоручујем овај назувак
од сукна
што узрасте до листова
Придржан узицама
од нешто светлије и финије тканине

Он сврху остварује
управо кад се сасвим истањи
и нестане у ојачалој и испуцалој кожи

Прерастајући дакако
у само умеће дугог ходања

---

*

За кишна времена
што трајало је по неколико стотина година
заклањали смо се диван-кабаницом

Јарке боје и зањихана нашим причама
мишљасмо да је видна
ономе кога свакако има
изван нашег зла

Као што смо желели
да облици наше маште допру
до знакова под којима смо рођени

Попут цинова

каквим нас је у тами могла чинити
само усамљеност

---

*

Над тим друмом вазда видим раширене
гране беле трешње налик серафиту
због чега ми се у свако доба године
чини окупан радошћу

Иако управо ту
почиње дирљив приказ
у коме мајка грли сина
или он њу – не разазнајем лако

Мада готово да је свеједно

Јер један човек у мојој души
говори ми
да једно за друго
они никада неће остарити

То је та вест
коју глатки од извесности
проносе поштански коњи
с краја на крај дана

Титра као необјашњиво светлуцање
расутих драгуља трешње на друму

Иако ни трешње ни друма
ако ме вид и памћење не варају
већ дуго нема међу живима

---

*

Бескрајно дуго у овим крајевима
тражи се име детету

Јер и оно само
неизмерно дуго живи
у бићу што крај вас спава

отварајући се споро
попут амарилисовог цвета

а мењајући се
у ритму даха са усне спавача

од кога нестварност расте
брзином коју ни уз најбољу вољу
једним именом
не можете сустићи

---

*

Док припремате то платно
допустите ми да приметим
да је оно у дубокој вези
са поезијом

Јер лан протиче кроз мисли песника
мек а опет и неприлагодљив
због чега управо сада и покушавате
да га учврстите туткалом

А то несумњиво значи
да и у својим најнеобузданијим сновима
морате поћи од некакве реалности

макар она подразумевала
природу нечег тако неистраженог
као што је песничка мисао
и истовремено тако опипљивог
као што је лан

---

*

Постоји час кад све невидљиво
што пада ка земљи
сагори по рубовима
како би могло очврснути
и опрљених крила стећи облик
подесан насељењу у свету
непостојаних градњи

Као да је расејани архитекта
спустио папире крај самог жишка
те градитељи тај пропуст ублажују
влажношћу утапканог песка
и украсима лепо обрубљене фонтане
што пева раскошно умивајући
трбухе облака

због чега нам доступно
и проходно учини се чудо

Као ненадано и без намере
разбијен излог продавнице реткости
чији власуљари и брусачи драгуља
једном попут нас
убоду прст

Једном спусте главу
на смртну постељу

ЊУТНОВ ДРЕМЕЖ

ШУМ ЛАВИРИНТА

Ништа и не хтедох

Вредност неопипљивог
Подводни замак Течно огледало
Одблесак изгубљеног
у дражести појаса

Ту где умор сешће
да разговара са мнош
преко водене трпезе

Јер и пре ми је у клиској одећи
са каменом за памћење долазио
Без лавежа Без жига

А где је воља
коју носих трговима
Разведоше је непознати
у поноћне депоније

Моје улице су пловидбе
Путеви плавобеле крви
И очи ситуле Дом слика

Ја сам медуза
Ја сам цепелин

Иконе расту
кад поглед подигнем
свему вољеном

Скицама насељеним
драгим аветима туге
Лавиринтима где сенка свака
зањихала се и примакла
у хору дечака
са фрулама од стакла

ПОЛАРНА

Зар нису читали будућност
И да лепе се о зидове маузолеја
гласови безнадежно

Да од јабуке града
давно златне у себи зањихане
и дах би да спере
уста језик грло

Гипкије морам изронити
из зрака чије монаде
уздах знају бити и оркан

Уздићи се са кришком
локума у коси
Обасјати лук што клизи
са леђа бика ком подводи ме
одисеј месец гладан нарације

Једним од дванаест хиљада
умиљатих налога каже
Хајде сад Причај

У малом амфитеатру
налик уздигнутом
воденом степенику
ког знам јер одувек
тамо чувах речи
Ронилачки уздах
крхак корал

Где први пут пожелех
да разумем простор
опружених димензија
Светлост на води

И тако почех

ЋУТКЕ, ПРИ ДНУ

Трен расу ме
Као ђурђевак блага рука

Покретом бацања коцке
са сенкама свежим
међу којима ходећи
убрах божји трн

Грм по укусу дрозда
Хлеб на црти
Ван кога једна по једна
новела са пагодама измиче

И вео пчела багремових
над гранчицом је исплаканом
Под паском снега

Где девојче са тророгим шеширом
И пас са повеском на очима
заћи ће лета непознатог
рачунању времена

По трагу водене карте
Што ћутке При дну
Пословима испуни ме
И данима

НИКО

Сам си док сањаш
Јер сањати можеш као и свако
Као да пливаш

Умеће је то које изводиш
једино сам Обгрљен
непознатим покретима
Настањен водом
Лакшом од пустиње водâ
Са удовима изливеним
мелопејом С устима
на почивци морских трава
Дрхтању катедрале

А ипак тонеш Тачка
с изрезаним папирним крилима
Запљуснута светлошћу облом
којом казује се господар водâ
На командном мосту
док управља заставицом
Баца модре читанке
у очи што виде само
како сам си док сањаш

Као кад певаш а нема гласа
И не подржавају те други гласови
Иако и њих сањаш

Нема слушача
Ни водитеља твог сна

Посвуда сам
Нигде И нико

И тихо је И даље
Без ветра

КРОЗ ОБЛИКЕ ТРЧЕЋИ

Једнака другим љубавима
попустљивост је воде

Градиво за тренутак савладиво
Скрипте младалачки обећане
питкијој светлости
Јачој од оне коју би могла
понудити маховина
у договору са обалама
Тиха и гипка

Као глагол кроз облике трчећи
што записе оставља у кутији тела

Ил птичад нетремична
Расколима опијена
Уз несанице постројена

ОЧНО ДНО

Катрен анакреонтски
из богатих уста
Залогaј јасан тек ономе
ко искусио је дане пусте земље

Дах енклитике
што узгред и изокола
душник подземља ваја
Кичму мандраголе
Кртоле и красуљак

Док удари плавог плода
не пристигну као непогоде
водених грана

Одакле потичу легенде
Па чак и само очно дно

РАВНОТЕЖА ВАТРЕ

Стрпљива сетна ведрино
са укотвљеним унцама финог злата
Налик упреденом концу
пауковог стана
одакле све ће једном
опет потећи

Ту где отпочињеш
већ сам будна
Где гасиш светиљку
на колону исписујем
арију добре воље

А ти редови Ни замор
Ни преимућство
Тек летвица подигнута
за скок из одлуке
у свилама што расплине се

Јер циљ мекоте
несклон је уздизању
Свуда раван истом
снежном срцу

Ветар из хитрине заустављен
што аулама уха шуми
Крв након бродолома
у зиду корала
што место опстанку тражи

Равнотежу ватре

ЗАВРТИ СЕ, ЗАИГРАЈ

Замисли кров
у багремовој дивљини
Колибу под вењама
Неодрубљену мрављу тврђаву
Пирамиду у облаку
што проходом репатице свира

Ил приђи са земље Влагом
носица Лисним језиком
Балегаревим благом

Ил њиском зиме приони
Ослони се на ово раме
Заврти се Заиграј

И дом отвори
И у мени

МАГИЧНО ОКО

Родно тле светионика ово је тело

Земља одбеглиштва
Где дуге и кратке светлости
за много дана унапред
измичу Као свечаност присна
Избрисана из календара

Повод избивању тако великом
Зар ово је тело

Као предмет изнова затвара се
у сигурност склопљене књиге
што своје разлоге слаже пастелом
смираја Из кога расте зид
И столетна за зидом смоква

И ритам кише и смоквина пада
капље у жаркост светла

У око магичном оку
ког усадих да видим близу
што је далеко Атлас у стезнику
груди Архивску одлежалост
хоризонта Што пролази крај ока
Толико дуго колико потребно је
да уочим различитост истог

Сродство у памћењу лутајуће
целине и малене напрегнуте
тачке што вреба Унутра

ЊУТНОВ ДРЕМЕЖ

Несавладива је азбука
очигледност

Али само на њеној литици
могу кушати замишљено
Аргонаута омиљеног ишчекујући
са излетничким ранцем
натовареним причом

Без финих прелаза боја
неприступачни су ми
извештаји о водостају

Шта бих знала о мореузу
у летовалиштима дубине
О ширини царског реза
на трбуху планете
Равнотежи леда и отопица
што стиже старењем поште
У исцрпљености боце
и овлаженој назнаци
пуног састава тајанства

Да није таласа
Њутновим дремежом
заљуљаних Постранце
С ударима о слепоочнице

Да нема реплика
о подводности васељене

саздане као рондо
потопљена времена

Те оној што ме вуче за руку
трзајем који тражи обе хемисфере
неизбрушене и у једној речи
могу кратко у више гласова
а опет спремно изрећи
талог недовршеног
Аквамарин

ТО ШТО ЈОШ НЕ ПОМЕНУХ РИБЕ

знак је да успављиви напор
прихватања дубине
противан је покрету

да ронилачка кошуља тешка је
попут панцира тканог
од различито обојених праваца

да видрасти ројеви искрадају се
из шлемова уморених шкољки

да стопалима одупирем се
о мрвљење целине

о неизмериву лакоћу праха
што одиже се док тонем

и то што још не поменух рибе
знак је да у говор водених уста
вртоглави сјај харпуна
са набраних површи међ копнима
кроз посмртну свечаност пене стиже

У ПЕТ

Минути у којима пароброд касни
нису само изгубљени Мртви су минути
Мртви у њима су они на палуби
Ништа мање и они на доковима
Напросто не живе

Јер оно што стиже на време
једино може дати наду оном
другом Што на прагу је смрти

И што на време долази утеха
безмерна је ономе што само себи
Просто Изнутра У знаку
љубавне предаје каже
Без тебе замало што нисам умро

Истим речима изрећи би се могло
и знање о ономе што пристиже
Јер не носи ништа уграбљено Ништа
наслеђено Ништа ни мање ни веће
од губитка у који претворило би се
чекање На бриду ишчезнућа
Од голог непостојања сачињено
Што занавек би непостојање остало

Да није утехе тачног и одсудног часа
Што блесне на време Тог сјаја
плавог гроба што не доспева изрећи
ужас растварања који од настанка света
незауостављен опет би зинуо

Без предаха и краја Да није онога
што стиже На облокано место
На ујед На празно пада

Где у малом распознају се
оспе огромности Присуство казујући

Као рачићи у бистрој и питкој води
што налазе живот Иако непливач у њој
може изгубити дах Прогутати смрт
И ту Једнако као на отвореном
Бурном и широком

Као цвркут у зору У пет
Разложив на ваздух којим титрају
гласна влакна Узрујаност Иза нотне
црте Изговарајући несаничну песму
Којом и небиће бићу Једном
У свим временима каже Дан је

ТЕСТАМЕНТ

Бејах ли Упрегнута
у зидове што руше се
по дневној скици У тело

Залагаоницу у коју положих
аутостраде Мртву трку с ћутњом
где лица размењујући
у подели рола седе вечно мудри

Као тачка коју у висини ока
држи снага срицања изнутра
Или одломци увезани пејзажем
Јачи од покрета прста
који гурну зрно Једва
видљив траг са жалбног једра

Под којим бејах ли

Ил празан ковчег вучем
путем коме ноћу расту крила
Замичем дубље у ноћни тул
не знајући бејах ли

Завештање бар Атрибут
онога што од мене
раздваја се Опрашта
Из даљине дајући знак
Као давност Као дављеник Као

МУШКА СРМА

---

*

Небо не силази

Узми ову реч
То је све
што су пчеле оставиле
Ја ћу штап у зубе
Да родим избу

Да у миру
са анђелом прозборим

---

*

Овде беху брежја насељена
да довикују се свадбе
и столећа

Сада пролећа стижу
на једноножним стаблима

кроз минска поља
поскакујући

---

*

Вучем своје изрешетане скуте
и сандале пуне изгона

Да за мном гребу и помету
она пророчанства страшна
и космодроме

Што подучише ме
дану ведром
воску
и лету

---

*

Пружио си ми Јабуку
Трагом њеног мириса
изађох из заклоњеног хлада
стабла
у колебљиву осунчаност
длана

А на путу
од моје до твоје руке
она је старила

Попримивши изглед Глоба
стекла је сенку
из које израњаш
кад у њу упливам

Тако спознах Бића
и Пределе
од којих један
у вечном леду пребива

а други муњама
што из дубина шибају
белокост стожера
од ветра отима

---

*

Будим се Једна

спојена
у два чврста слога
свог имена

Као да није било
вејавице
у којој неизговорљива
и столика бејаш

Пахуља
у тамном оку
свевремена

---

*

Да је тај мали бодеж
замишљени рез-опрез
уринут у тело
које га ствара

О Ружо

Да си сва
у нерастворивом пупољку
самозаборава
без даровне ране
заувек брањена
изнутра окована

Милом лицу зрака
над собом
да ли би
мирисом свељубивим
цвала

Би ли постојала

---

*

Гледах где обараху
Јелу
ударцем кратким
снажним
У дну

Али не зато да девица
на стратишту
мање пати

већ да не замлади

да Посланство своје
из дубина никада
не врати
        зелено
                меко

У себи више да не нађе
никог
нити да сама буде
        Неко

---

*

Само ова секунда
ми је дата
да сажмем историју
целог минута

И клонем
уз твоју руку
ко влат

Крај пута

---

*

Кад кажем Приђи
на твоме небу препознам своје
кумире изникле дуж Мечног пута

Знам за тај кланац
оштри и шури
и кажем Иди

Јер дуби рану
од које Свемир пати
и клони се тела својих
осиротелих многих
што уз груди моје
сад се свију

А ја их нехотице
и вечно
примам

Као мати

---

*

Венчић морске пене
што титра
око твог ножног глежња
и гризе благо
као младо штене

неприметно из коже
и саме твари
растаче се у озон игре
што те изнутра купа
запљускује
брзином ватре љуби
и гута
и као санта сребра
и чипке приања
уз сваки чврст зглавак
вршак и дољу
твога тла

та месечева кап
што тобом путује
мушка срма
што се у спиралу пужа
у дну утробе свила

шта ће словоликим
својим заметком
да сатвори

кад изађе под Влашиће
на обронке века

шта да прозбори

исукана наго и бритко
у прву реч
у сенку сенке што се помаља
у обличју
Човека

ДУША ТРНА

---

*

Дуг предуг
прашни пут

И дете
што у њему види
гриву

Удаљено зрно
почетка
у трку ловећи

маленим
сламним шеширом

---

*

Ланци љутића
Вирови росе

Сужањство
стопалима
бистрооко

Као да је
пре јутра
и мене

насмешен

овуда прошао
неко

---

*

Оштар је вид
памћења

Још игра
пред очима

видра нестала
у прозирној води

---

*

Догађај
уз шумску стазу:

Маслачак
у даху и паперју

враћен дародавцу

---

*

Незаситост твоја
зелена чипкарице

већ је о рубу
комадиће свиле

ишараног празнином

---

*

Лети сад сама
каже ми развигор

развезујући крила
моје кошуље

---

*

Ветар ми доноси
храну
из модрих бошчи
планинских спремишта

Шумски доручак
бриди

Борови нетакнути
силазе низ хриди

у пречисту глад
мојих скровишта

---

*

Шаљеш ми
прехитрог писмоношу:

Веверичин лет

Кртих црта
мрке палете

Цртеж кога упи плавет
у трену
кад га расу реп

меким тушем
шумске комете

---

*

Шта ће тај бог
јаросних бичева
златоустих славуја

у мом небу
парампарчадном

са сојком круном
на глави
претужних гуја

Ноћном зољом
осунчан

Дубоким грлом
освештан

---

*

Лист сам у ноћном илу
Ти ила фијук

Цигер
и камција
у тамници грма

Ружиним знојем
озвездани

Душом трна

---

*

Изгревање светлости
четири мале свеће
одржава колибу
у којој дрхтим

Као уводна песма
што неизбежно
намернику одаће
цело моје склониште

Јер ноћ је
зањихан чадор у пустињи
процепљен пламеновима

што и не казују друго
до саму срж

---

*

Црквице родних чокота
и виноград склизнуо
са случајних падина
путовања
огледну се у окну воза

Призор један се лагано
у другоме раскопчава
и под пресом непца слива
у гримизну пену загрљаја

И разбегла зрна
као магличасте капи на стаклу
скупе прозирни прсти
јутарњег мраза

Индигу крви их приведу
обредом тајног венчања

За краљичицу зрна
Од жада и ћилибара

---

*

Септембарско плаво
трепти у оку

Позлатом још једном
вејем

Док зимски хаику
не капне
из свог јата
и не заустави ме

Као пахуљу

У белој вреви

На пролазном
рамену

СЛОВОЧУВАР И СЛОВОЧУВАРКА

---

*

Осећам блискост
према жени
коју угледах са прозора гостионице
у њеној одаји
у мени непознатој вароши

Скида одећу
не тако давно скројену
од мени непознатог
њеног дана

Можда ћу је једном срести
у хладним непознатим пољима
У шумарку

Можда ће подићи непознате очи
пуне погубљења

тражећи да јој вратим огртач
који јој је мој поглед
нехотице скинуо

---

*

Она је у краћушној хаљиници

У пољу каћуна

У башти јапанских слова

---

*

Блискост осећам
према градитељу велике
зимске ноћи

Зидови њених одјека
бесконачност чине приснијом
Готово налик нетакнутим
гостинским одајама дома
где у ретким приликама
палим ватру Уносим у наручју
миришљаве шишарке и ноћну капицу
псићу од меда

Под граном белих звезда
и слапом ледене сонате
загрљени у ветровом пружу
заспимо верујући
да оно напољу
бездано је и безнадно

Неупоредиво
са овим што имамо унутра

---

*

Изгубљено дете плаче у вреви

Трчим за узицом тог плача
коју је нека добра жена
испирајући каменчиће и звезде у потоку
пре више хиљада година
спустила у моју душу

---

*

Један човек у мени
одлаже мој прибор за писање
одлаже моје очи

Гаси пределе обавијене фугама
и једнодневним пепељавим снегом

Осећам блискост према том човеку
који присно и поуздано зна
оно што ниједна моја реч
још није узнела с теразија
на чијој једној страни је
слепа
смртна нежност

На другој крик
са вршком у самотној боји
дијамантног ока

---

*

Блискост осећам
према девојчету
са папучама крај постеље
испуњеним снегом

Танушним прстима црта
последњи дан зиме
и понекад шакама заклони брадавице
налик језерском пужу

---

*

Дотиче се девојчица
као бреза што сребрно крило гурка
у друго своје паперјасто
сребрно крило

Разбуђује
жичани инструмент у ребру
што светли док свира

Испуњава огледало топлим
прозрачним ликом
што перваз огледала преплављује

Као пролеће кад замагли
отиснут у стаклу
пољубац зиме

---

*

Како је лепо лице
које сањам

Твоје је огледало
и коврџе су
у језеру твоје

А чаролија коју изроних
мрежа је до суза пуна
најбистријих капи празнине

---

*

Када будеш опет запевао
оним светлим јасеновим гласом
мноштво суначних дана
нападаће на моју кожу
закуцаће на зелено иње
затражиће ружин одјек заспао
међу свим другим одјецима у мени

---

*

Та два дечака
из зимских дана

Један ми уз раме
без престанка изговара име

Ћутање другог је крхко
као тек застакљени снег
на укрштеници равнице

Свакога дана је решавамо
другачије
Не дотакнув је

---

*

У ђачкој торби јој је
пахуља

и други цртежи
и растопиве враголије

---

*

Ах ти звончићу
загрцнут јутром

Дирнем ли те
проговорићеш
дубоким гласом неба

А ја имам само ову хаљину
скројену за различите прилике

Рашчитавам је извечери
уз светиљку

Као бележницу
осућу златним дрхтањем
споља и изнутра

---

*

Име јој са обе стране
придржавају голубице

У средини је она

Трепери

---

*

Блискост осећам према теби
којој дарују наушнице
од ваздушне пене

Брзином ветра
истрошиће оба неба
у свакој ушној шкољци

Гиздаћеш се носителкама душе
не знајући да у њима
и не светли друго
до сребро непогоде

Једна и
још једна
жишка тебе

---

*

Безбедна сам у собици
где веју књиге
видљивом страном окренуте
зимском сунцу

Оном другом
олуји под грлом

И вихору што пристиже
као снежни
несхватљиви бог

---

*

У једној речи
нанизано је много времена
и много снежних поља
То знају они
што се преко пустиње довикују

Словововци и словокрадице

Као и они што над ђивотом
држе руку
и зрачни одливак руке

Звезду тишине
с прстима у плавом саћу

Деспот и деспотица
Словочувар и словочуварка

---

*

Неко ми је
пред вратима оставио ружу
Из мојих груди однео три

Путник међу лутаоцима
како да препознам
луталицу међу путницима

када ми затреба
мој пољубац утробе
иње васионе

Снага трна

ПИСМО НА КОЖИ

---

*

Ти мала бела ружо

Опет путујеш пределима
где нико није раскрчио снег
нит возачка окна умио
брисачима кедрових грана

До ти сама

Смехом у танком грлу
и прелетима одавде
онамо

И опет назад

Сасвим неким
другим путем
отуда

---

*

Док ово записујем
време је наго
Без ичег приписаног
са ове или са оне стране

Као лице над вежбанком тишине
са којег је рука склонила косу
уздгав је до руже на потиљку

И нешто мало
попут вршка оловке или креде
па и самог оног лица
умивеног одразом на папиру

док заплићу језици табора
у метежу и паљби
ово и оно добацујући

ни од чега је саливена
чиста одбрана времена

---

*

Јер наго је дете љубави
у стакленој капљи
На летњем сунцу

Наго је и дете
што трчи друмом
испресецима направама
за брисање љубави

А испод своје
непостојеће коже
наг је и анђео

Румен и расплакан
Над отвореном
кутијом божијих дарова

---

*

Долази ми стабло
у зимским сузама

Не заводи га лампа
светлости спретно размештене
у окнима празнине

Ни брава од цимета
Ни окна од звезда
на модром своду
од студени што звоне

Пружа ми мале маказе
Давно изгубљене
међу кућним предметима

Не бих ли од танког
тек накупљеног сребра
искројила његов одраз

Исто такво
зимско стабло у сузама
Ледену олују избеглу
сигурносним сазвежђима
Нагу и разуздану

Као плес
два зимска стабла
у мени

---

*

Мајстор си ти што свлачиш овај грм
чинећи ме скупљачицом латица
непостојећег збира

Безглави возач патафизичког точка
што непрекидно увећава обману
Знање боја неусагласивих
са етром суштине

Поиграваш се час једним
час другим углом ћутње
у облику моје собе
Нагим и разблуделим трном
што расте Отискујући ме
до последње одаје угљена

Где срце удара меко
у азилу дечијих душа Обневидело
међу белим постељама
Као лептир у снегу

---

*

Ова жена
што на перону опрезно газу
гранчице плавог мрза
улазећи у воз који пристиже у станицу

могла бих бити ја

У последњем вагону
сред замрљаних прозорских призора
док раствара цветни плед
и смеши се лишцу снежног цвета
на крилима

тудећи се да у исти мах
заподене разговор с тобом
који овом железницом не путујеш први пут
и свакако не само у њеним сновима

већ као неко ко мирисом дима и калаја
одавно већ по налогу снежних заната
умешно подешава оно
што са сновима збиваће се и сутра
и одразом тог истог знања у сликама
иза прозирног имена
мог града од стакла
види и мене

где правцем из твојих мисли
трчећи уз траке плавог мрза

у овом часу већ сасвим сигурно
машам се ручке од иња

На вратима воза
што у магленој вечности
тек једног мог дана сата и трена
пролази кроз ову станицу

---

*

Човек по имену Ристовић
кажипрстом на коме се пресијава
малени бисерни напрстак
куцка по актима од сребра

Као од шале вели он
све ово може постати
јастук од трава

Ако преокренеш
редослед мисли и реченица
смером којим се сусрећу
одломци разговора
из ненаписаних књига

Или ако прихватиш облике
што лебде у руци дечака

Штавише и саму ту руку
у којој је игра оставила
заборављену
своју стварну моћ

---

*

Спусти ту сребрну кашичицу
у сребрну зделу

У празнину коју је облизнула
не глад већ чиста
сребрнолика празнина

Дођи да гледамо први снег

Као да овлаженим очима
потписујемо ране радове

Толико пута избрисану
и изнова навејалу
врелину душе

---

*

Мислим на тебе више него што знаш
говорио је онај што лутао је и волео

Једини доносилац вести о себи
задржан сада у путу

А полазећи да га нађем
не залазим ли у нешто више
од онога што знам

Тамо где сама вест одлучује
о новом своје суштине
пре но што ми то јави

Оглашена хладноћом
из које стиже Ударцем који носи

Као тек проспавана и већ утекла
блискост што изнова се
у протезању тиграсте мачке
на истом празном месту свила

---

*

Испекох хлеб
на две хладне опеке
на два тужна месеца

Зашто тако
питају љубазни преци
из подунавске долине
балканског српа

Изненада и у страху
сред ноћи око мене окупљени
у танким својим
бореалним кошуљама

Ах ето љубљени моји
Гостинска и радна соба
ложница и остава
прострелне су ми

И читав дом непрекидно титра

На пламену
једне једине свеће

---

*

Сетим се како је важно
сетити се лишћа

Као везивање корака
у писму корачања

И слагање фотографија
вредносних папира
ил читаве фабрике црепа и опеке
опорављене природом уздаха

Толико важно
као да милостив Неко
поново нас узима под своје

Са исто онолико мало разлога
са којих је још овога јутра
све што нам је знано
тако издашно
и тако неповратно
разорио

---

*

Онако непобедиви
угасише нам
и последње стабло
са светиљкама

Говори се
да ће онако невидљиви
заћи по домовима
тражећи од нас
такође невидљиво

Стабло порекла

Наго
Са маленом током

И опет једнако наго

У танким и промрзлим
мајушним сандалама

---

*

Квадрофоничне справе
звоне у зору

Смрт је у току
Зову из Цеха песника

Како да дођем
Пада ситан снег
Црне тачке прекомерно расипа
по отвореном друму

Таксистима расту
крила од леда

Све је то живот
поручују из Друштва
мртвих песника
Писмо на кожи

Како да не дођем
С ружом крви одраслом
на строго преломном
месту На мосту

У сунчевом коридору
У пени У певном гесту

---

*

Блиска добима сјаја у очају
Близанац тврђаве у челичним сузама
човек са именом Ахматова

као да чита
наопако написану шифру
у зрцалу од папира

нимало зачуђена
што види ме над кутијом
у којој закључавам речи
бледа и од поезије
неопорављена

на свој начин деликатно
и јасно ми сведочи

*Несћају сећања, мисли, речи
На тој ветромешини
Ту се и уметности чак вечна
Голуждравом чини*

Да бити песник исто је
што бити улична светиљка Фењер
Плинско светло и напрстак
из којег восак веје
слом у зору

Нага светлост

Искуство песника
у међави догађаја

којима никада
неће бити равних

Иако од Истог сачини их
Мајстор времена

И различито
За сва времена

---

*

Причају да ће мрак
Снегови све невидљивији
моја ружо

Али ја имам тебе
Латице са непребројивим
загонеткама мириса

Ти мене у трагу трна
мог писма од иња
Љубави посве овдашње

Налик причи што себе назива
светлошћу и тајанством
Дисањем на уста и нос
и све друге храмовне капије

Што чиста је творевина чудесног

Нимало другачија
од одблеска телесног
у ванчулној и више пута
умноженој фикцији чулности

---

*

Утрчасмо у продавницу древности
И задихани без имало куповне наде
затражисмо да нам покажу
ту необичну лампу
од разнобојног стакла

Наликовала је оси света
са треперавим плешућим ентитетима
Посве неусаглашеним и непокорним
у својој разноболности

Као што понекад
по бату срца
овлаш успаваног океаном ноћи
у сновима још успевамо
препознати свет

---

*

Не расипам реч *йејео*

Ненаметљива је
колико коначна

И тачна

---

*

Творац осмејака
јамачно беше заљубљен
у брезу

У шушањ
што плђт у златну јој сенку стресе
не изгубив при том дрхтај
зависан од влаге тла
годишњих доба и свих расположивих
златних интервала

Те одиста златно
чини се биће љубави

Од злата тек
још једна
нагост само

---

*

Не могу те пренети
преко воде
којој не разазнајем обале

Низ реку теку
наплавине од мртвих ружа
Узводно отпор
силе протицања

Наго је ноћно И наго
дневно биће Дашак
скршеног бадема
у коштици смрти

Уистину
зрак тек само

ХРОНИКА ИЊА

ДВА МИНУТА РУЖЕ

Кад стигох на вашар виђеног
све беше потрошено.
Шатре скупљене.
Сагореле у западу.
Ордење подељено.
Права приграбљена.

Остало је још мало тога
на слободи
опоменуше ме окупљени.
Можда тек два глечера
под звоном.

Мени се они учинише
налик стакленим дојкама
што такну се у ходу
жене од песме.

Бејаше то доба краја света.
А ја јој пожелех исто што и себи.

Ништа ван обичног.

Шољу кишне капи.
Два минута у животу руже.

ТРЕЗОР

Високошифровани трезор.
То је срце.
Издајничко понекад.
Као моје.

Отворено на прву цифру.
Један поглед.
Са безазленошћу детета
што само је код куће.
Са осетљивошћу за зов фока.
За пса без узице.
Слепило пред семафором.

За преносиоце
неуротичних громава.
Или онај сувишак нежности
коју само танак зид
коморе дели од слабости.

Где спава мисао.
Тужна звучна виљушка.
Где писмо пружа корен
као платан зањихан
барокним отпором лирике.
Где пригушена светла уче ме
да пратим скривене плесаче.
Танго замишљеног.

Уистину видим срцем.

Стенограм му је
дубок и јасан.

Као птица ватре одлучна
на танком рубу.

У снеговима егзистенције.
Запис дуг и многострук.
Као траке око груди
малих царева Истока.

Прерана мудрост.
Више пута пресавијен свитак.
Камен иза наречја изгубљеног.
Још неокушаног.

РАЗГОВОР

Линије беху искључене.
Екрани склопљени.
Торба са актима од метала
заборављена на клупи.

Није било атентата
за који бисмо могли знати.
Бочице са изотопима
не беху украдене.
Блиндирана возила нису
скретала са друмова.
Никоме нису стављене
лисице на руке.

То није могла бити ноћ смакнућа.

Реке су текле.
Гладни гладовали.
Реге-салса љуљала ноћне
палубе zasiћене летом.
Музичке продавнице
њихале се у скупоценим
лабиринтима звука.

Градске куле лебделе у дивљој
заводљивости ласерске месечине.

Ништа се посебно није дешавало.

Само је једна ружа прешла
путању запада. У посудници.
У сенци стоног рачунара.

И на рибњаку су искриле
посребрене речи. Поскакивале.
Пловиле каналима.
Убрзавале на бранама.

Испод маски од разнобојних
каменчића устрајавале су
јонизоване мисли. Као прозирне
јесетре од којих изненада
заблеста кожа воде.

И емоција што расте
распростира слике духа.
Као кад раздраган
отвараш прозоре.

И у разговору неприметно
постајеш сличан некоме
ко се купа.

БЕЗ КРАЈА

Кад испраћам те чиним то
као да довршавам читање
поглавља што ће одмах изнова
започети у мени.

Јер већ те ишчекујем.
Бројим тренутке
и памтим трајање.
Као река што ни у добима
суше не признаје празнину.

Увек нешто на доковима
нађе египатски галебић.
Голуб од свих мањи.

Могу га држати на длану
или увећавати у значају
и гајити бескрајно дуго.

Ако пробудим се
а све још постоји.
У твојој шаци на узглављу
склопљеној.

Као Анакреонтов фрагмент.
Љубави. И зебње.

СТАБЛО РЕКЕ

Станице нижу се.
Час краћи час дужи размаци
између механичких дланова
у акордеону аутоматских врата
у чијим процепима
гнезде се тргови.

Румени Таурунум. Кула.
Мала тишина гробља.

Снимци из пролазних прозора.
Реченице у тискању
у ситан новац размењене.
Као гладне птице на рамену.

На магленој постаји
у одећи дрхтања
девојка са младунцем
шарпланинца у наручју.

На рубу урба.
Куд инстинкт као грана
песме води ме.
Утопији новембра
од које облак расте.
И вода.

И светлост влажна
плацента новорођених

којом гледам
погне се да спусти мреже.

На меко. На свето.
Стабло реке.

ЧУН

Нерадо али ипак користим
уличне банкомате.

Када за то дође време
приложим податке: неколико речи
из биографије о неком.

Из недодирљиве империје банкнота
невидљиви скриб одговори брзо.
На маленом сребрном тањиру
нађем конопчић за повезивање
молби и писама. Окрњени стакленац.
Папирни рупчић у рекламном
мирису сандаловине.

И једну латицу руже.

Лица окренутог свему
спољашњем. Опрљених рубова.
Узвинуто у нејасну висину
и муње металних просева.

На асфалтној пучини
мој усамљени чун.

ЛЕКТИРЕ

Ту сам да не бих била нађена.
Да певам а да то не будем ја.
Рубље на конопцу да сам.

На чистом ветру странице
бела застава предаје.

Мрежица нерава и опис листа
изнутра што живи испод имена
које изнајмих друмовима
куд упуте се очи што роне
изненадну блискост.

Иако лаких речи нема.
Промајна су врата иза којих
склоних векове недостајања.
Писма теби што лепа су
због одговора које ми шаљеш.

Ни тежина текста не постоји.
Можда тек густа сенка говора.
Вакцина у штиву што сабира
изгубљене крајеве прича.
Суза из ампуле што поглед учи
да лизне каменчиће и песак.
Ниске земље. Пре него што
зађе у пределе залистака.
У само срце ствари.

Те руком оне које у мени
као да нема могу погладити
побуну ружа. Убрати овај дан.

И за трен један као никад бити
то нежно то страшно биће смисла.

ОТИСАК

Све велико нестаје.
Кида се под облаком
што налик је отиску нечијег прста.
Замагљено празнином.
На оку нишана.
Мрљом у којој се не може
опружити тиха светлост
или недеља у којој
огледају се ствари.
И кандилце усправљено у срцу
под којим све расте.
Просто. И чисто.

Велика је само моћ
што залупила је сунчева врата.
И још једна. И опет једна.
Осмехујући се белини
која више се није могла
сетити ничега.

На мелодију песме
„Небо и песак“
песник из династије Јуен
написао је: *Човек
сломљеној срца
стијоји на крају свешта.*

Зар крај је већ био?
Тако давно.
И живео тако дуго.

Да могу га осетити
овако близу.
Као под језиком
речи од стакла.

КРАЉЕВСКА ПОВЛАСТИЦА

Читавог живота
делисмо со и бибер.

Онда пријатељи рекоше
да је бибера превише
а соли недовољно.
И отиснуше се међу
корице прича.

Неко само у ветровци.
Неко са смотуљком
изабраних дела у меморији.
Неко са неизлечивим
грчем а неко са чедом
руже у утроби.

Ту где јесам допаде ми
рођење на дах.
Јединствена прилика
за похвале уздржаном
дисању и рају дубине.

Краљевска повластица
за оне који лако мешају
камена слова из библије
гладних са светлуцањем
електричних јегуља
и безазленим плутањем
планктона плаве планете.

Ту где јесам
бејах именована
за краљевског пингвина.

Остављена на хриди.
Груди истурених
за непагиниране и растуће
рукописе снегова и леда.

ХЛАДНА ГОЛУБИЦА

Говорили смо о поезији.

Мисли пролазнице
огледале су се у излозима.
И речи нетражене
проналазиле се
у својим промишљеним
и осетљивим бићима.

У кратким ћутњама
готово да се могао
зачути звук сличан
оном кад се склопи
сигурносна брава.

Кад деца су
на љуљашкама.
И хладна голубица
на сувом длану.

Кад ствари напокон
налазе своје место.
Светло и озрачено.

Као изненадно
пресељење оних
што никуда не путују.

АРУНДАТИ

Необично је лепа
љупка и снажна жена
чију суштину чини човек.

У једној од малих
и бесконачних својих
одаја мудрости
у стању је ослободити
водопад.

Или у загубљеном кварту
замршеног света
прочитати судбине.
Као прву књигу
на коленима.

И у веловима векова
препознати обманом
обмотани нож.

У наизменичним
струјама крви
открити истине што уистину
не могу бити
нека друга стварност.

Само увек ново
плаво сунце и месец.
Маслачак и травка

које можеш наћи
у истој свадбеној постељи.
Под балдахином.

Као близанци што су.
Као кашика у кашици.

Као празно
што постоји
да би било пуно.

Као ти и ја.

ОТКУП

Слободна си кажем зимовки
пре него што се веже.
И падне у ове речи што за трен
или два биће заробљене
у мојим устима облепљеним
нечитким тракама ваздуха.

Пре но што се нађем обгрљена
тунелима што утичу један у други
као весела болест чаврљања.

Између источних
и западних спаваоница.
Иза базарâ и дивљег растиња.
Испред стројева лудих
снајперских откочености.

Ах како су ми потребне
лагуне твојих очију.
И мале улице.
Ситан накит предграђа.

Да као талац смрћу уцењен
тихо кријумчарим сат за сатом.
Отпор туге. Лирику руба.
Свакидашње благо откупа.

ИДЕНТИТЕТ

У нечему мораш расти.
У стаблу ораха. Девојчету
са минђушом путујућег
телефона. Коме диктираш
упутства за опстанак.

У нечему старом
као детињство. И тако
малом какав зна бити
и сам раст на првом
и задњем кораку.
Коме ћеш затребати.
Као прашак калцијума.
И светлост фотосинтезе.

У дан отворених врата
требаће неколико речи.
И ја тебе љубим. Промуцати
између две секунде
два јарка света.

И неку спасоносну мисао
подићи. Као заставицу. Кад
пут ти пресече црни комби.
Појребне услуге Раговић.

У дан затворених врата
бити кактус на столу.
Златна рибица.

Возачка дозвола.
Оверен рецепт.
Мрља вина од малина.

Прстен са бисером
вечне љубави.

Идентитет свега
у чему растао си.

Као кандилце
у срцу руже.

ТИ

Ти си најпроверивија
истина о мени.

Обгрлиш ми рамена
капутом
који више не постоји.

И то је сав смисао
овог подсећања.

То што покрет
твојих руку
чини моје тело.

Хваташ
златну секунду
кише мог ока.

Талас дна.

Где расте стабло.
Дом под небом
твоје душе.

ВИКЕНД АРАНЖМАН

Преко пута седела је жена
са шалом мекоте јутра.

А сумрак је освајао.
Жмиркавост једног
од оних дана. Без диоптрије.

Под аутобуским светиљкама
њене усне. Странице
запечаћеног вина.
Херметични еротизам.

Никоме и ништа нису хтела рећи
напрегнута нехотична слова
у њеној коси. Шналице
неурона које дубоко
испод потпетица потпирује
земља предуго учена патњи.

Преко пута седала сам ја.
Огледало звезде која
умире без гласа била ми је.

А требало је у овом простору
без овог времена
да уђемо насмејане
у путну агенцију.

Да прихватимо било који
викенд аранжман.

Да понесемо са собом
мајушне торбице са дечјом
шминком. Јабукама.
И стиховима од свиле.

За пут на далека острва.
Ту. У орбити срца.
Ван историје.

ИГЛО

Оцу *Стевану*

Писмо. Из давне књиге
испало. Неисцрпна твоја
слова. Кажу да долазиш.

И ево отварам
прозоре. Улице година
чистим од лишћа.

Вуче их терет жудње.
Слепи коњ. Са кишом
у срцу. Знајући пут.

Јер кћер сам твог ока.
Видиш ме у свакој даљини.
Растем. Увек кћи.

Ја игло. Земуница
од снега. Изба
од замрзнутих ружа.

Где загрљај
постојаног и трошног
могућ је. И топал.

И бол толико пута
од мене већи
непотписан
у свакоме је.

Престиже време.
Никад окончан.

СТАКЛЕНА ТРАВА

Спазих црвендаћа
у стакленој трави.

Скупићу његове
слогове помислих.
У стаклено звоно.
У кошуљу песме.

Требаће бистре
штипалъчице
разореном зраку.

Јер кранови стижу
без најаве. Рано.
Обијају врата
танком леду.

Износе корење.
Песак и камен.
Преокрећу речи.

И оне остају наге.
Без везног штива.
Отворених уста.

Док расту
насип и малтер.
Темељ и кућа.

За стотину
година самоће.

ПОСТЕЉА

Можда би се могла
једном сасвим излишном
учинити настава
измишљеног радовања.

Све те кутијице
са бојама неба.
Ендорфин у капима.
Дигиталне сузе.
Инстант-успећа.

Бивати би се могло
и у пејзажима дусања.
Сасвим спонтано.

Као кад кажеш
добар дан ветру.

И као лист отпочинеш.
У клизним климама.

На простој постељи.
Без обећања.

КРОАСАН

Дотакнеш ли ми
прамен иза уха
једна сасвим приватна
радио станица
почиње да емитује
музику.

Тикер. На свака
два-три минута
јавља ми
колико наде је
у свим тим зеленим
вршним и падајућим
пирамидама
мегахерца.

Колико лишћа
под стопалима.

Твој говор обојен.
Фуга у сликама.
Свилен компас.
Опроштених
наших путовања.
Од никуд. Ка никад.

И сателит један
тек измишљен
у шушњу два неба

бубица у прелету
кроз претанке линије
лебдења извештава
колико је неискрченог
шумског времена
пред нама.

Док на столу
без ичег
дан је млад.

Преполовљени
кроасан.

ПРИЧЕ

Говориш ми наречјем
воћа. Љубиш причама.
Зубима од тигрове коже.

Једна за другим
ломе се врата пурпура.

Дубоко иза њих
језиком прикована.

Не вадим ексеру.
Придржавају ми небо.

ПОГЛЕД

*Погледај како је зелено
ово дрво. Како се ово
створење у кории
са свих десет ирстију
прихвата прозирности.
Како овоме човеку
добро пристаје
тканина живота.*

Подижући поглед са књиге
и одлажући наочари
мајка све чешће
чита очигледност.
Не може је се нагледати.
И мене позива да се чудим.

Ја журим: стопала су ми
у растопљеном асфалту
а вече далеко. Балконски
врт засут гужвицама папира.
Соба обрасла тајном.

Одевам се на брзину.
Метежом клима.
Уза ме повоздан
неиспавана је
моја креаторка
лабиринта. Душа.

Уз нешто соли на рани
и слане на друму
свих преступних
преломних година
можда ћу стићи до те
дословности чудесног.

Видећу небо како се
без скривања пресвлади
у себе. И кроз несигурне
скеле пада у плаво.
Право у очи.

Оставља сценске раднике
да подесе рефлекторе.
За простор што приања
уз обичност. Као паус
на тлоцрт задатог.

Где голуб је само голуб.
Не и предсказање.

Где још увек не треба
куповати карту за далеко.

Ако расположеш погледом
у коме вредан останак
и овај је перон.

У паучини летњег сунца
овај обојен дан.

ПРЕ НЕГО ШТО ИЗАЂЕШ

Пре него што изађеш
искључи сваки извор.

Неки камен једном
након свега биће опет
жедан. Птице ће сакупити
мртво перје. Сваком
потомству затребаће
вејач дискретне топлоте.

Скупи са конопца ноте
по којима су невидљиво
свирали часови одмора.

На започету реченицу
стави условну тачку.
Без суза срочи своје
мирно заувек.
Тестамент у покушају.

Напољу су зграде
са фантомкама.
Рампе. Окретнице.
И гладна сита.
Зглобни потпаљивачи.
Екран хоризонта.

За новчић који говори
пуштен је у погон

освеживач
са мирисом јутра.

Двадесет и четири сата
непрекидно дежура
киоск у пустињи.
Подневни облак
заустављен је
у телетексту.

На тезге износе
тек рођени јаспис
у виду пахуљица.

Дувају у њих
непознати потпиривачи.

Извршиоци духа епохе.

УЖИВАЈУЋИ У ЛЕПОМ ВРЕМЕНУ

Након зараћених
раздобља
сваки почетак
невидљив је.

Страх и ништа.

Сићушни
дитирамби
у трави.
Засути јецањем.

Далеко од химни.
Уживам у лепом
времену.

Још увек не носим
ципеле од блата.
А благи потрес стабла
растреса кројеве мојих
замишљених капута.

Уживам у лепим
људима. Говоре тихо.
Полако пресавијајући
и слажући минуте. Сате.

Као скупљачи влажног
картона. У рано јутро.
Под мојим прозором.

Потом поднева
у свечаним ковертама.
Брижни и леви листови
што секу ме и грле.
Издалека.

Неко ми се обраћа.
Неко упире прст
у заборављену страну
месеца. Где и сама
постајем лепа.

Један пас проређене
длаке баца ми се
пред ноге.

Подижем га. И њишем.
У осмехнутом плачу.

Видим све године
које провео је
без ове куће.
Од мог дрхтања.

АУРА

Крај твоје сам
успаваности.

Притајени сустанар
таме која належе
на врата и прозоре.
Влажна од шкрипе
кочница. Шуштања
одбаченог. У ветру.

Моја кожа мрежа.
Штити те од ситних
провалника. Касног
лудила. Уличних речи.

Моје срце брава.

Само месечев лук
без стрела бледог крика
може ти прићи. Јер зна
давни мир прича.

Ауру што обавија
нас. Примиче сјај
јутру. Лишће окну.
И мене теби.

ПЛАТНО

Јутро у пелиру.
Са списковима раних
недостајања.

За једну ноћ
испразни се простор
у коме бораве животи.

А увек још недостаје.

Бензин и фитиљ.
Угаљ и упаљач.

Јер свако има
свој камин. И очај.

Баштенски камен.
На коме стоји.
Са којег пада.

На коме отвара
платно најближег
хоризонта.

И бесконачно дуго
сања да је жив.

Да лети.

РИКША

Подрхтава тле. И космос
у окулару је заљуљан.
С небом изгребаним.
С траговима земљиних
опијата у крзну озона.

Измиче ми тачан опис
стварности. Могла би га
лако оповргнути зимска
мачка. Рани снег.
Кристал *сваровски*
на нечијем реверу.
Кућни резерват
пернатих сати.

Вршком игле могла бих
дарнути у друго срце
истине. Оне жене што
нагнута над вињетом
од шест уздаха руже
дочекује вољеног.

Погледом илузионисте.
Од којег кашике лебде.

Збуњују се просвећени
векови. Владари похлепе.
Свргнути диктатори.

Нема на њеном столу
ничега више но на моме.
А певуши. Док ја трчим
са рикшом пуном кише
предграђима бића.

Остало је у једном крају
бившег све што је моје.
Непроцењивост која
није доспела до речи.

Не могу је напустити.
Само трчим. Путем
што се у мени ломи.

Бразготином
боје урлика.

Коју учим да говори.
Коју враћам кући.

НИТРОЛИНГВАЛ

Понекад не знам
ко је писао моју песму.

Да ли сам те танке
и заплетене линије
повукла ја.

Иако никада нисам
похађала течаје цртања.
Ни часове музике.
На којима бих можда
боље могла разумети
стабло што пева. Све те
у излог у кишу у ветар
нападале звуке.

Није ли се уместо мене
песмом позабавила
Поезија. Прогласивши ме
писаром. Или дипломатом.
Који успева да чује
и измири себе и њу.
Потпуну незамисливост
и малу ноту удољовања
смислу. И неком увек
сасвим личном вапају.

Како бих иначе могла
објаснити ту моћ да са груди

незнатно бар одигнем
камен стварности.

А да све остане иста
горка со. Прштава.
А опет различита.

Она је одгајила дизаче
терета. Поглед кроз
трепавице. И моје речи.

Ја сам над бистрим
млазом чистила ротквице.
У ходу скупљала листове
калифорнијског храста.
Поравнавала јастук
на који у суседству
спустила се болест.

Била у публици. Тутала.
Док су се сукобљавали
језици. Изворници и преводи.
Чинећи ме узнемиреном.
Жељном те распукле
воћке говора. И тако живом.

Док губила сам ритам.
И изнова га задобијала.
Заборављала. И памтила.

Као кад под непца
ставиш малу белу пастилу.
Нитролингвал.

И растопиш дисање.

КРАЉЕВСКА БРОНЗА

Излазимо са изложбе
бруја. Звона њишу се.
Још од династије цврчака
и змаја. Још од епоха
блиставе бронзе.

Из бременитих ћупова
и поклопаца што свирају
из ере свилених назувака
и сребрних наушница
из неба у словима
од летећих риба
кустоси деле
вечност на трен.

У кафеу преко пута
зидови емитују пејзаже.

Наручујеш нам колачић
у облику диска.
Са усана на усне
преносиш ми
музичко иверје.

Напољу електронске
мачете шибају. Етар
гине за последњу вест.
Климу срећне валуте.

Момци на углу шире веру
у бешумне рачунаре
за претварање пустих
грана у вечити бор.

У каменолому
негде по страни тајно
ломи се последњи
одрживи говор.

Дечаци посећују
опасна места.
Скупљају грумење.
Последње узорке
узајамности.

Судбину песника.
На разбијеном прозору.
У течном времену.

ДРВО ЖИВОТА

Дрво живота
има и суве гране.

Падају ми на лице
као одломци епа.

Једноминутне новеле.
Роман у нестајању.

Шкрипа подземног
воза у тунелу.
Невидљив гар.

Црна јакна што расте.
У лепету мог срца.

На плећима непознатог.

ПРАЗНИК

Увек бејаш та
што додавала је боју
вину. Акценат говору.
Незалечива појачана
нота у понуди слова
за славља. И кајања.

Поведох мајку
до гламурозног угла.
Где је продавачица
лебдела у шминци
долазећег доба.
И више пута искрено
залазила иза завеса.
Тражећи пригодну
реплику и ципелицу
тако маленог броја.

Коју је мајка потом
одмеравала у крилу.
Преплашена даљином
коју у том папирном
чуну ваља прећи.

На путу кући.

И на оном другом.
О којем не рече ни речи.

Међу украсним облацима.
Прве вечери празника.

МАКАЗЕ

*Срби Мишровићу
(1931–2007)*

Удес је био на одмору.
Почивао читав трен
у капи алоје. У спирали
љубавне реченице
посуте маком.

И ево га ободреног.
Вози се на тобогану
покретне прашине.

Једри у мрљама
испарења. Завирује
у излог бербернице.
У наочари
читача новина.

Види бубамару
на пешачком прелазу.
Трун у оку капетана
друмске пловидбе.

Учен је и покретан.

Нишани кроз камен
зидове и стакло.
Зна где срце
и дамар притаје се.
Као скрушени срушени
бог. Врабац потопљен
кишним акварелом.

Кад спусти се самоћа.
И на чистину изађе
посланик празнине.

Као писмо са екрана
на екран послато
у двадесет сати педесет
минута четрдесет седам
секунди. Што каже: *Ево
две од наших фотографија.
Видимо се суиџра.*

А данас-сутра већ је
сутра-јуче. Облак
који деца воде
на танком концу.

Цветњак у зраку.
Који покушавам дотаћи.

Рукама што расту.

И тако хитро постају
маказе за руже.

АКО У РУКАМА

Ако у рукама немаш ништа
лако можеш обликовати
празнину. Покретима
замислити струк и бок.
Дати тело чулној фантазији.
И слепим речима молитве
обрис девице у лову.

Прстију приљубљених
уз усне можеш осетити
оргуље океана. Њихање
пагоде и торња. Галоп
звери кроз пусто прстење.

Раширених скутова можеш се
окренути у месту. Оборити
билборд на коме је нацртана
љубав. Проћи кроз плакат.
Завештати себе успутном
граду. Бити легат. Видео-запис.
Део пејзажа шибан ветром.

Носач свог текста.

С уплахиреном
ружом коментара
што свуда се представља
као твоје срце.

Које не разумеш увек.
Јер одувек те превазилази.

Понекад хранитељка
у грудној пећини.
Понекад грабљивац
на ноћној калдрми.
Мајстор за искошене снове.
Случај рама који бежи.

Док купују се имена
сазвежђа и планете
у малом фишеку.
У празној шаци можеш
за тренутак задржати
прамен. Гранчицу.
Руку. Виљаст живот.

Колонијом легионара
пореклом из кртих додира
населити мртво дебло.
Кућиште рачунара.

Зауставити последњи воз.
Дотаћи ноћ једне звезде.

Ушмркнути вирус поезије.

ТРГ ТРНА

Тако журно
отпија ме рубин
згуснуте чаше града.

Сјај покретних ноћи
на длану. Продужени
пикник несанице.
Кокице. Хорне.

Уморни однекуд
у висинама свеци.
Са малим антенама
вечности на длану.

А свакога минута
обруши се лавина.
Обудовели лабуд.

Откажу кочнице.
Рђави компромиси.
Голуб са статуом
победника под крилом.

Les Fleurs du mal.
Етикета ситних сати
говорних распрскивача.
Нагло изазваног пролећа.

Парфем века у кошуљи
дана. Као врисак витак.
Шуморан као рана.

На тргу трна.

Где једино за тобом
шкрипућу белине
моја ружо.

Иза свих твојих лица
слатки слатки снег.

КРАЉИЦА ИГЛЕ

Трошим мало.
Јер није преостало
много.
Говори ми
неопорављени
угао видика.

Драгстор из кога
свако је уграбио
неку стварку.
Апаратић.
Резервно срце.

Остала је ноћ
пресечених вена.
Гладно лето
на барикадама.
Прескупи пољубац
без љубави.

Чекам да ми дођеш.
Само ти. Мала
песмо одбране.

Уз крике и златне
заставице као речни
спасилац тражим
твоје тело у песку.
Где живот
изнова почиње.

Само ти ме претвараш
у краљицу игле.

И сигурно спушташ
на плочу
са хиљаду обртаја.

Да у паници разума
и сјају чула отворим
сезону с музиком
и звездама. Опет.
А посве друкчије.

Као да већ нисам
прашина. Пала.

Као да сам изненада
негде у дубу
осветљена
заостала снага
кишне песме.

Инкрустација
невидљивог.

Плутајућа модрица.
Што сажела се.

Да у мени
нађе место.

ШТА САМ РАДИЛА

Свуда са собом
водила сам
своје привиде.

Носили су моје ципеле.
Јели из моје зделе.
Спуштали своја љупка
кљупка на моје крило.

Оштрим звиждуком
очију каткад ме
изводили у отворен
космос. Ван света.

Да умиремо
за сва та кратка
светла и брзе музе.

Да лижемо погледом
снежне врхове. Купе
свемирских Урала.
Чије барице на тлу
планете понекад
у сањиво и врело подне
испије голуб.

Уписивала сам их
у високе школе.
У дубоке страсти.

Учила их језицима
других бића. Лудилу.

Листала за њих
нерастумачљиве
приручнике
нежности и бола.

Усавршавала их
у начинима дисања.
Калиграфији. Блистању
коже. Молитвама
свему клонулом.

Да бљесну.
Као неисплакан бакар.
Кад стигну на самит
мртвих ружа.

Иза окретних врата.
Где из пуног сјаја
заувек се откотрља
дугме царских ноћи.

Да шкрипну.
Као фибула.
Кад склопи се.

И наслеђем свог
рањивог дара веже
две усамљене
грудвице.
Пусте земље.

КИША ПРОТИВ ВЕТРА

Раши Ливаги (1948–2007)

Такав је био тај дан
у Београду. Токију.
Хамбургу. Земуну.

Новембарска
свеска у повоју.

Киша против ветра.
Упорни кендо борци
чије притке одјекују
по крову аутобуса
упирући врхове
у дубоку свест.

Вијуге спорих
светиљки на мосту.

Заводљиви глагол
града у недосежном
инфинитиву. Прећи.
Прелазити. Остати
овде. И бити тамо.
Трансцендирати.

Али на самом Прелазу
да ли је лака земља
песнику. Што и иначе
личан је и *на ши*
са сваким ровом.

Земном зверком.
Кртица у замку
од папира. Ронилац.
И орач непобедивог.
Окружен златним
отпацима вечности.

Што ходао је вазда
по неком пробраном
облаку. Опрезно.
У кућним папучама.
Болничком огртачу.
Свечаној одори.
Босим молитвама.

Хранио се латицама
неба. Небом писао.
Дуго боловао
од неба у плућима.
Од неба умро.

И опет доследно жив
опловио планету.
Од Иберије до Индије
од Африке до Скиџије
премерио летећу
тамницу. Карантин.

Узео перо мајстора
певача. И отписао Козми
Индопловцу: Збиља.

Земља је као и мој
Землин. Сва од земље.

Сандук огромних размера
на чијем дну су мора
и копна. А брда су зидови
на све четири стране.

Збиља. И капак тог
Сандука ту је. Небо.

Земун, 8. новембар 2007.

А ТИ

А ти стабалце.
Што посадох те
својом руком.
У унутарњој ноћи.

Због то мало
распусних ферија.
Бербе светлећих јабука.
И понеке кришке
влажног хлада.

Ниси још искројило
ни прву судбину
младих сезона
а већ ми папир
јутра шараш
шибом грана.

Сузним пољупцем.

Па уђи онда
и у ово време.

Узми из зделе
са стола
слатког камења.
Од исте невоље
као што је твоја.

Од снега у течном
стаклу вена.

Од метеоропатског
бола на месту прелома
и старих рана.
И милих преврата
у уму. Што грану.
Од чисте мисли
да те има.

Ти дрво.
Ти једна речи.
Ти Зелено.

Свих пролазности
у валу крви.

У мрљи ваниле
и вина. На плахти
вечне свиле.

НАДОМАК СЈАЈА

Страх ме је од тог
полусна. Што куца
на ноћна врата.

Као дечак са мачком
плавих очију.
Са конопчићем
и каменом у руци.

Можда бих га могла
пустити да уђе.

Допустити му
да ме усвоји.
Саслушавши те речи
што обавезују
попут мале песме.

Могоа би ме
заварати
нежностима.

Под још влажном
тајном на усни
узети моје име.

Отрчати сновитим
улицама са књигом
мојих отисака у плућима.

Али тамо куда ме води
да ли бих то још увек
била ја. Срећно
нађена. Изгубљена.

Међу стакленим кутијама.
Где пуца стаклени
видик. И расту
стаклено дрво.
Стаклена трава.

Надомак сјаја.

Без оштрог угла
на старом месту.

Без алармног сигнала
боли. И снопа
варљивих сенки
на језику. Поледици.

А мени треба тај
стари пламичак.
Да у мени шара.
Прутић у пустињи.

Брига о истом.

Што са мном
мења се у башти
јутарњих говора.

Узима ме као воду.
Сунце и хлад. У мени
и од мене расте.

Треба ми нешто
јасно и просто.
Као хумус из кесице.
За дуги живот биља.

Нешто крепко.
Као здрав опит
губитка тежине.
Обликовања стаса.
Усправљања
невидљивог.

Нешто одрешито.
Попут противградних
ракета.

Нешто умирујуће.
И брижно.
Као аспирин.
Кућица од папира.

За лепет
две-три речи.
За голуба у олуји.

ЗАВЕЖЉАЈ

Скривен испод крошњи.
Расте и чека.
Тај крах тишине.

Кад на високим
потпетицама
у рани сат ишетају
поломљени снови.

Улице отворају очи.
Арене. Стајалишта.
Фестивал меда.

И млада жена
једним зраком
у прозору осликана
пришива дугме
на раскопчан
жамор тела и пене.

Топот лешника расутих
из нечијег крила
подигне изненадни
градски обод. Шуму.
Из које на светлост
пуног дана изрони

поштар. Са звонцетом
бицикла за ухом.

Приноси ми завежљај.

И гле само
како везана сам.

Као давно избрисани
сâд уз предграђе маште.

Као древни храм
уз ум најжеднијег
свог тумача.

Као прашина.
Уз стопала
летње кише
твојих корака.

НАКОН ТОЛИКО ГОДИНА

Након толико година
одлаже се стетоскоп.
Повлачи зип.

Разгледају се ретки
примерци минерала
скупљани током векова
оданости збиркама.
Крампу и пећини.

Сређују се албуми
у брзини набацаних
кишних призора.
Групних портрета.

Цурица у каро
перспективи.
Дама у фолијама
фаталне удаљености.
Тела од младог стакла
под ротирајућим
музичким светлима.
Пливачи увежбани
за тај снимак.
Тај скок. Са дока.
У непознато.

Скидају се униформе
исписивача вести.

Реализатора
директних преноса.
Возача
суперсоничних справа.

Свако остаје
насамо са небом.
И не може га се
нагледати.

Извиђач почетник.
Дете. Без водича
и превозника.

Након толико година
откуда мени та
бродоломна долама
текста за двоје.

Непоуздани курсор
убрзаног пулса.
Ваздушно биће
етарског пролома.
Са друге стране екрана.

Поремећај зимског
и летњег солстиција
на прагу почетка.

Нагорело рубље
згромљености.

Подерана мајица
са мирисом провале
облака. И сломљене

сламке једне једине речи.
Са ове стране погледа.

Где рањив и рањав.
Измешане крви.
Изненада срасте
сав мој свет.

ДИВЉА РЕКА

*Мојој деци си граї.
У мноіо чему сам
боља од тебе.
Чак те и волим.*

Каже уместо кратке речи
остани у некој од раних
улога Ли Ремик
Монтгомерију Клифту
у Казановом филму.

Нешто касније
леже у блату.
Он додаје како би волео
да бар једну тучу
попут ове коју је
добила Она
добије Он.

Чак и старица у свему
старошћу поражена
поручује благом дикцијом
срицања тестаментa
да Френку Зекерију
дугује тачно 16 центи.
За две фунте шећера.

А киша непрекидно пада
у Тенесију. У том филму.

И простире се женском
линијом родослова
све довде. До свеже
апдејтованог потопа.
Непогрешиво.
Убитачно. Нежно.

Као да никада
није ни престајала.

ДВА МИНУТА ДО ТРИ

Комби са уграђеним
програмом леденог доба
чекао је спреман.

СТИГОХ У ДВА ДО ТРИ.
У пени океанског мириса
купке. Са свежим
седефом боровнице
на уснама.

О. Како ви лејо старише.
Рече ми уз рукољуб
возач из раних етапа
заједничког миленијума.
Смештајући до себе
уз лаки наклон
доктора свих наука.

Без рђаве примисли.
Са нејасном жељом
да се кроз предње окно
обојица заверенички увере
у своју вечну младост.

Кад год се укаже.

Прирасла ето у том трену
уз корак градске газеле
на пешачком прелазу.

На задњем седишту
бејах препуштена себи.
И предсократовцима.

Шта рећи о порукама
које су ми слали.

На дисплеју сваке грашке
атмосферског зноја
испоручивала их је
глобална мрежа добављача
азурних сигнала.
Потпуно бесплатно.

У валунзима оболелог
маја. И вртоглавици
преурањеног лета.
Што оставља липљи траг.

Екстракт премирања.

Чудесно склапање
и растварање крила
модроокој сашира.
Под лежерним микстурама
одевног акрила
и поткожних свила.

Док текао је у малим
прозорима у покрету
серијал летећих пејзажа.
Што с лакоћом у зрак
одбациваху екскламације
и негована умећа речи.

Као покидане свеске
радосних матураната.
Флајере бесплатних реклама.

И пољупце анонимних
обожаватељки Мегазвезде.
Те свевладајуће пролећне
помаме што прашила је
по струнама прегрејаних
авенија и вена.

На још једној великој
бучно објављеној турнеји.

Око крхке плавети планете.

ТАКАВ ДАН

Постоји дакле такав дан.
Бог ми је послао и нешто
што могу савладати.

Окуке су окуке.
Камен је камен.

Пролазим испод грана
што ми се осмехују.
Грудвајући ме
облацима
анђеоског слепила.

Нигде погрешних натписа.
Сломљених путоказа.

Преда мном трагови
напуштеног хаскија
који се не осврће.

Ништа у даљини
са торњевима и бескрајем
он не сматра својим.
Ништа за собом
не брише. Не поправља.

А ја у дому палим
светиљке. Гасим
светиљке. Додирујем

два постављена тањира.
Један склањам.
И поново враћам.

Дуго загледана
у румен младе вечери
у чаши са још мало
топивога и питкога
руба празнине.

Јер шта бих друго са оним
Ја у теби. Због кога
изнова морам шетати
орбитом. Ван себе.

Увек изнова
и случајно те срести.

Као да се раздаљине
смањују док меланхолије
исписују бесконачно
твоје одсуство. А свако
Ти у мени расте.

Као друго и ново лице
једнине које дан чини
тако пространим.

Као да је душа напокон
одложила мучне послове.

Спустила лозинке и чипке.
На видно место.

КРАТКО

Дуге речи виде се из далека.
Као низ станичних фењера.

Дуге речи су превозна
средства за уморне путнике.

Међусобно се дотичу
и храбре. Док траже
да уз њих буду друге
и још дуже дуге речи.

Увезују се у спасоносне
појасе. Као пред поплавом.
У којој се не зна које
острво ће бити спасено.
Која обала изгубљена.

Кратке речи су теже.
И неспокојније. Не лете.
Носе хлеб из продавнице
хлебова. Мислећи
на здравље пекара.
Носе завежљаје
за збогом. Бринући
за мирис склизнуо
са коже вољења.
За амбисе крви
и зној трава.

Капљу из убода
у прст слепог
часовничара.

Виде шта је време
начинило тачно
пролазећи.
А шта када постоји
бивајући ништа друго.
До време само.

Поседују знања
астрофизичара.
Пројектују тачне
мере прозирности
у тлоцрт судбине.

Када мале речи
кажу *Да*
то је вечност
љубавних споразума.
Чак и када су
љубави растављене
котрљајућим камењем.
Хладноћом непогоде.

Очитавају смисао
љубави у бесмислу
растанака. Читаву
вечност живота у трену
привида смрти.

Када изговоре *Не*
то бива сред такмичења
у бацању папирних
авиончића.

Сага је гостџа кажу.
Спуштајући црвену
заставицу са одлучном
хералдиком ликовања
над празнином.

Над хаваријом.
Кратером. Стратиштем.

Имају још снаге
за пуни облик крика.
Сачуван под предачким
непцима. И аркадом срца.

За неми пут сузе.
Од ока до усне.

КУПОЛА

Склоних срце
под куполу. Где голуб
опорављао је крило.
За пут ка уснулима.

Бејах ту себи
капелица. Храм.
И рушевина.

Мала колона
жалобних
примицала се.
Као нечитљива
реченица.
Замагљена сузама.

Све док ме Тај човек
и Та жена.
Које препознах
из давног сокачића
по очевом стаблу.
И једнако давне
улице из крила
мајчине младости.
Не заглише.

Склопише се
око мене. Снагом
неухватљивог.

Као изгубљена
потпуност. Из облака.
Прашине. Смеха.

И стотине ејдетских
лептира у тај трен
засу врата утробе.
Мог врта зиме.

И онај голуб хромог
лепета на моје раме
спусти се.

По танку
бодљу наде.

ДЕСЕТ ЦАРИЋА

Песма је усамљен летач.
У сломљеном
тексту времена.

Лажем мисли
да имам за њих
још слободних резервата.
Још планинских кућица.
И неупотребљених
туба светлости.

Скидам им одећу
погребника. Лижем их
другим мислима.
Што учинио би свако
за свој храмајући
хијероглиф.

Док падају на нас
денунцијантске слике.
Вреле поморанце.
Оштри прибори.

Град лети
око костимираних
раскршћа. Расутих
шибица једнократне
страсти. Звоника
у одласку.
И малог анђела рђе.

Не знам како да му
приђем са носилима.
И скинем папир
са недовршеног неба.

Што зашушти.
Када дигнеш
поглед к мени.

Кад опет сам
неразбуђена.
Недељна.
Топла зима.

А за постављен
сто прилази
умиљата ружа.

Зглобови руке
којом вас милујем
топе се.
У бестежинским
купкама.

Иако би црна ах сасвим
црна металургија
вансмисла опет
да прилегне уз моју крв.

И као да никада
није било
ниједног другог
етарски пада снег.
И десет малих царића
у мени добује.

Одиже мембране.
Зауоставне трасе.
Забране. И рампе.

Отвара кљунове.
Тражи мрву песме.

НЕДЕЉНИ РУЧАК:
ДАН 27. МЕСЕЦ 9. ЛЕТА 2009.

Управо је стартовао
Рубенс Барикела.
Формула један.

На вратима је дечачић
из суседства затражио
чоколадну банану.

Вести су јављале
да *уи домен*
морамо заменити
ужим. Софтверу
глобалних односа
прихватљивијим.

Телевизија је приказивала
снимке деце на крововима.
Спасене у поплавама.
У Манили.

И сусрет најближих.
Након пола века.
У две половине исте
земље. Различите.
И подједнако
паклено рајске.

Потврђено је да су змије
од сада наши најближи
и сасвим легитимни суседи.

Да има воде на Месецу.
Као и на Марсу.

Цене парцела тамо
изненада су порасле.
Као и погребне
интернет услуге.

Један целоживотни
иметак за један
гробић на мрежи.

Рукавица недавно
преминулог певача
досегла је вредност
неухватљиве месечине.

А супа.
И мирис рузмарина
на плошкама кромпира.
И морска со
на неколико капи
маслиновог уља.
Као и посуда
од теракоте
на нашем столу.

Исијавали су. Испаравали.
Као посве неуверљива.
Виртуална боја живота.

ЛИР

У Епидауруму
Лир је на почетку
представе само
сломљен.

На крају из њега
по традицији
говори мртав човек.

У националном театру
брзо му налазе замену.
Продужене трепавице
другог живота.

Менаџмент му омогућује
излазак на срећне тргове.
Публика аплаудира
трагедији која је умрла.

Он даје аутограме.
Баца кошуљу
раздраганој маси.

Слављенички се повлачи.
И у последњим минутима
ере у заласку
на киоску купује тикет
спортске прогнозе.

Изјутра је у салону
за масажу. Умива се
вулканским камењем.
Нерециклираним
још увек употребљивим
зрнцима прегорелости.

Релаксирано загледан
у небо соларијума.

Бижутерију слепила.

СРЕЋА

Видела сам срећан
свет. Расипао се.
Као младост.

За тили час.
На хондама. На окуци.
Под кацигом лудости.

Видела несрећне.

Били су вазда скромни.
Тихи и мудри.

Напокон су хтели
само да умру. А није се
дало увек. Ни лако.

Срећа је у растојању.

У старој радњи
оптичара. Који каткад
одложи чудни окулар.

А она одзвони. Баш тада
пролети. Тако обична.

Као прегача сусетке
прострта на ветру.
Из које непрекидно
навиру дечица.

Лепо се види
прекипело млеко
заслужних година.

Тек уписаних
у основну школу.
Још у млечним мрљама.
Налик облацима.
Или првом сертификату.

Личној карти анђела.

Коме су ти несташци
фломастером већ
доцртали бркове.

И брзом поштом
мобилне телефоније
проследили је ником
другом. До самом
Створитељу.

БАГРЕМОВ ПУТ

*Улица Злајине преге,
број 9, трагич С.*

Већ изнели смо торбе.
Кад подигох поглед
ка затвореном прозору.

И угледах то лице.
С почетка нежних година.

Увек ћу бићи ту.
Говорило је осмејком
испраћаја. И мајушном
сузом загаситих сати.

Гране пред кућом
затреперише.
И више није га било.

Као да га и није било.
У вечитој тузи постојања.

Олуја багремових цвасти
дуж блатних улица
шибала је у мени
заспалу савест ентелехије.

И она се загревала.

Као мотор. У почетној
брзини. Пред бесконачним
друмом. Маче у вуни.

И мрва епифаније мога
била. Што емитује снимке
непогрешивих пиксела.

Слажући меморију
у непробојни формат
јасног и безграничног.

У снагу астралног брода.
И астероида. Мог бића.

Несталог. И изронилог.
У облаку парфема
од багремових латица.

Потоци нафте и воде
на блатобранима.
Флешеве саобраћајних
сигнала. Дизајн
лаких слогана.
Шопинг-молова
и кафеа. И суви
лавеж година.
Нису ту могли ништа.

Падали су уз пут.
Покошени.

Као епифеномен.
Као чиста пролазност.

ШЕКСПИРОВО ВИНО

Он долази. Снажан.
Вечит. И наг.
Заобилазећи генезу.

Са распопућеном
причом под јакном.
Са врлудавим ђаконијама.
Фишецима тепања.
С улазницама
за нови миленијум.

Згодно гаси лампе.
Шапуће кожом.

Долази са удом
од преслатких датула.
И оставља свлак
у угловима за понети.

Он долази. И одлази.

Снажан. Поновљив.
И наг. Из првог
катрена већ је замакао
кроз зидове сонета.

Не осврће се
на прегореле жице.
Звона. Камате срца.

Завршни дистих.
Дамар за црне дане
под граном јутра.

Недосежан.
Као тек пољубљена
светлост. Снажан.
Читљив. И наг.

Као моментална
смрт. На листама
хитних помоћи
у милионском граду.

И оставља ме.
Као песак у води.
У тешкој музици.

Лагашним окретима
времена да листама
документа од плиша.
Да склапам
самоћом строго
заштићене фајлове.

Да пијем
Шекспирово вино.
Бити и не бити.
У истој судбини.
Истог трена.

Да запиткујем
узвишени моменат
Постања.
Оргуљаре Потопа.

Како бити.
И не бити Он.

Испљунути меморију
песка. Из плућа.

Устати из воде.

ЗНАК

Мењам се.

Нисам више снежна.
Грудва што грунула
ти је у груди.

Ни помрачење.
Са короном страсти.

Само свој знак.
Шкорпија
у подзнаку
девице.

Убод у рану.

На чијем врху
блиста кап тренутка.

Мала
смртна ружа.

МОТЕЛ ЗА ЗБОГОМ

Да. И у страшном сату
узела бих понеки
залогај. Неку кап вина.

Признајем. И тада сам
осликавала лом.
Спонтано. Мразном
кичицом. Изнутра.

Јер становала је
у мени зима.

И не знам да ли
та свакидашња раскош
беше недостојна језе
одлазака. Великог
факта смрти.

Признајем. Ни теби.
Што носим те у крви.
Свакидашње и божански.
Нисам увек одговарала
на тиху пошту.
Медовину. Телеграме
твојих дамара.

Нисам увек прихватала
бањска одмаралишта
твојих уста.

Ултразвук твог језика.
Лековите шкољке
које носиш у зубима.

И још не знам
да ли то слепило
мојих капиталних туга
иако нехотична
беше и непоправива
увреда. Беспризорна
издаја живота.

Јер сретали су се
и грлили
већ дуго у мени
вера и очај.

Живот-успомена.
И кружни пут.
Песма и Тао.

И све дубље бејаш.
У непознатом свом
Корену-Бићу.

Толико. Да је
опадање пристизало
као сасвим природно
стасала казна.

И награда.
Добитак есенције.
У хроници
изгубљеног.

Опкољена собом
нарастох. У казамат.
Алкатраз. Летећу тврђаву.
Сајам софтвера.

Где љубав и смрт
отворених су понуда.

Мотел за збогом.

Сигурна кућа.
Број и праг. На тргу
одбеглих душа.

ДЕТЕ

Носити очај као дете.
Грлити га. Учити
да говори и хода.

Боже. Какав дар.
У празнини.

О. Нека ме не напусти
очај. Дете безнађа.
Од звери плексигласа
утекла ружа.

Комад мене.
Видљив из далека.
У ништавилу.

Шта бих без свог
уникатног Никог
у шуми плагијата.

Без сјајне
таме очаја.

Којом видим
да ме има.

Не дај да оде.
Створитељу
створења и сенки.

Не дај
да останем сама.
Да родим хладну
звезду.

Да будем
прегажено небо.

СТРЕХА

Ходам кроз иње.

Али имам корак.
Корен. Свете
завете. И иње.

И гле. Пролазим већ
кроз блискост.
Снегове срца.

Навејало. Читав
голубичин лук.
У изградњи.

Под њим и сама
сам хроника иња.

Портрет азура.

Њим самим.
Изнутра.

СРОДСТВО

За Плави Кошутњак

Ти што пролазиш овом шумом
моја си шума. Мој корен.
Диши. Певај. Шумори.
Буди мој лист. Родићу ти небо.

ТО

То што кушам
са твога длана
не потиче из империје
тела. Зноја. Сузе.
Нити је моја жеђ.

Склопљени смо.
Као казаљке.
Додире наше коже
носе имена година.

То у њима
мирис је светлости.
Из које се искрада
скица младог
бога са качкетом
режисера.

То што видимо
јесте да премешта
наш борић у саксији
на неко друго место.
У другом прозору.

То што знамо
јесте да ћемо
стрпљиво једном
прескакати електричне
каблове. Подешиваче

светла. Камере.
Прегореле краке комете.
Космички кошмар.

И са друге стране
видети исти кадар.

Наших имена неће бити
на филмској шпици.
Ни наших речи
ни у једним устима.

Али чулност те руже.
Између оно двоје
у ентеријеру.

Тај покрет
ноћи липа у њима.

Чиниће нас
неотклоњивим.

ХЛЕБ ОД РУЖА

ВАТРЕ, ЗАНАТИ

Власник сам путних ковчега
оних који не путују.

Лемури ме обавијају
каишевима неиспаване ватре.

Лагани. У лету ми говоре
*Мораш понети све ове
дане од камена.*

И зверчице с тугом гајене
говоре *широм отвори очи.*

Капи међу трепавицама
повољна су бистрина.

Међу кипарусима
и занатима.

Кишна форма музике.

ПУТУЈУЋИ, КИШНИ

Путујући инферно носи ме
кишни мој анђеле.

Посвуда клисуре
недовршених авенија.

Сајберкафеи зањихани
кашњењем сребра.

Мали трг.

И окна у која удара руком
пред решетком слепих
сати непознато дете.

БАРИЦЕ, ПИСМО

Шта губим на улицама.
Док хитам. Шта ли љубим.

Барице прескочене
међу секундама
у којима неће нас бити.

Окрзнуту вечност.
Варку светиљнице.

Перо из јата.

Лабудово писмо
трансценденције.

ОД УЗДАХА

Јесте ли збиља то ви
Олујни? Ви од уздаха
што удара о ноћно сребро.

Вид вам је као нит кише.
Опис ваздуха прекројен
мигом вашег ока.

И гле. Ваше малене
ушне шкољке заспале су
у божјем миру.

Не чују. Да сићушним
стаклима цвокоћем.

ЖИВОТ, СЛИЧИЦЕ

Ту сам за маленим
столом. Гостим се
обедом од једног цвета.

Крај постеље су ми
невидљиве ципеле и одело.

Молим се нечујним словима.
Сличицама из живота.
Тремором љубави.

ГОСТУЈУЋИ

Стопала су ми хладна
гостујући анђеле.

Након концерта
пакујеш инструменте.
Ја крећем у обилазак
досуђеног.

Рајско воће је на
челичним гранама.

У сваком свету
са именом Кварта
дланом дотакнем
још један још
један зид плача.

ТАЊИРИЋ, СУНЦОБРАН

Тешко зауставих се.
Као у земљама песка
секунда-тркачица.

Мислећи да ту ћу
само предахнути.
Уз тебе се скрити.

А кактус је већ у прозору.
Сунцобран на видику.

Јагода на тањирићу.

И ноћ од леда. Ти.
У свему савршена.
Љубави.

ЧЕТВРТАК, ТРЕШЊЕ

Четвртак је. Анђели
беру моје трешње.

Опремљени ветрењастим
крилима. Антикварни. Мили.

Не личе на пролазност.

Нит чине лакшом
крв људске баште.

КОСА, УСПРАВНА

Звала си пита ме
биће мојих фикција.

Грли ме рукама фикционара.
У вино ми труни алпаку
и месечево цвеће.

Могу чути сваки корак
невидљивог. Знати
да нераздвојни смо.

Као чуђење и само чудо
од којих потиче језик
на коме спавам.

Док не пробудим се
окована важностима.

У матичним књигама.
Коса и усправна.
Киша времена.

У ПРЕСЕКУ

У дому безизлазних речи.
Чиме да се подупрем.

У пресеку светлости
малених жаруља.

Пре но што сагоре.
Треном вредним века.

ТРАЈЕКТ, ЈЕДРО

И ово би могао бити почешак
довичујем покретачу
обалског карусела.

Ако сустигнем трајект од сребра.
Једро метафоре на пучини.

Језичак. Језик. Љубав два копна.

Међу облацима
пластичних кеса и балона.

Ако угледам престоницу.
У барханима. Међу
потопљеним добошима.
Што се не чују. У бележници.
У пешчаном писму времена.

ЛЕКСИКОН ВЕТРОВА

Овај ветар је син
чистача обуће.

Овај је потомак ножа
за сечење папира.

Овај је из албума
изгубљених утакмица.

Али овај. Овај је
изненађење свим
зналцима ветрова.

Примирио се у детињом
сунцу. Плеше у речима.
На твојим уснама.

ПЕЛИРНИМ ЛЕПЕЗАМА

Хајде да гледамо Дунав.

Дунав гуто шраје.
Примети он са уздахом.

Тешка је то музика. А ја
слушам пелирним лепезама.
Махунастим бисерјем.

Дођи онда да седнемо
у сенку овог
сунчевог грма.

Жедан је. Требаћу му.
А ја журиш до оној шамо
сунчевој грма.
И њему сам пошребан.

Рече. И мину.
Као свака измишљеност.

Кроз траве и свело
прстење. Кроз гнезда.
На свих десет мојих
прстију. Окренутих ветру.

А ПОНЕКАД, НЕКО

А понекад отисак светлости
одломи се. Из мене крене.
За тим златним псом на обали.
Ничијим. Што изненада
застане. Као да је мој.
И погледа ме бојама Ганга.

Понекад удем све
што не знам. Развезујем
морнарски чвор. Лако.
Сасвим разговетно.

И барке чула покрену се.
Посвуда. Између десет
прстију врви свет.

Разузлан. Разуздан.
Топао коноп сазвежђа.
На ком вијори и моја марама.

Понекад се не могу
начудити краљевству облика.
Воде. И песка.
На сунчаној страни
становања. Од некад.

Играчкама од блата.
Простом чуду свежег
хлеба. Од ражаног иња.
Из седам опни моје луде воље.

Понекад дунем у папир.
А са маргина прхне сав
пепео потрошених фигура.

И говор у мојим мислима
поново је чист и нов.

Као да пред првим
домом чистим гар и снег.
А неко ме дочекује.
Невидљив. И више
хиљада година стар.

Скида полако моје црне
минђуше. Светлеће
рекламе с мог капута.
Чворноват изданак
са моје душе.

Неко у мени јачи од јуче.
Млађи од данас.

Твој сам. А ти си
мој неко. Каже.
Док отвара мој кофер
с тврдим благом.
Ексерима.
И пушчаним прахом.

Што све до тог часа
држаше ме приковану
за земну постељу.
За моје нико си и ништа.

ХЛЕБ, РУЖЕ

Светлост је кратка.
Запламса у вреви.
У карневалу ништавила.

Стављам је у прозор
да расте. Да разговара
са другим светлостима.

А чега си гладна ти
тамна прекомилионска
крви. Преконоћна ноћи.

Носиш слепе цокуле.
Крзно охолости.
Са поставом од дана
који неће доћи.

Рушиш станични фењер.
Газиш љутић. Обараш бор.

Сечиво си. Под грлом.
Мом хлебу од ружа.

СТАБЛО, СТРАНИЦА

Заборавио си стабло
душе у мом срцу.

И оно туче.
Крупним капима.
С лисја моје душе.
Мог тела.

Ноћ расте. Немирна.
Као већ потписана страница.
Коју не могу променити.

Превалих је тежим путем.
Преко усне. Овлажене
брзим млазом светлости.
Пешчаним временом
неизговореног.

СА БРИГОМ, СА ТУГОМ

Скеле на мојој реци
расту споро. И дуго.

Опиру се. Као призори.
Које изводиш из сутеренских
слогова. Да чују јасан говор.

А једном ће и оне стасати.
Видети тачан распоред ствари.

Гледати те са бригом. Са тугом.

ОЛОВКЕ, ЈЕЛЕ

Беше то готово као сан.
Готово као страشان
готово као могућ
сутрашњи дан.

Изгубих музику речи.
Последњи документ о себи.
И шуштање реке. Кључеве звука
збијене у олову потонуле касе.

И котарице са воћем из ока
на другу адресу однеше деца.

Крај стопала ми се рашчаран
склопи казамат-град.

Јеле паркова наоштрише црне
оловке. И свака свој црни врх
упери у по једно моје срце.

ТРАНЗИСТОР, СЛУШАЛИЦЕ

Све увреде дана
могу да слете на моје раме.
Добро ће им бити.

Даћу им транзистор
и мале слушалице.

Да чују шкрипу
лањских снегова.
Гонг што у мени удара
у панонско подне.

И ону сићушност мака
што пада у тесто
божанског колача.

Чија последња мрвица
на цреповима и слами
нарасте и опет буде прва.
И не да се потрошити.

БОГУ ПОСЛОВА, И МАЛИХ ЗАНАТА

Боже послова
и малих заната.
Заспи ме задаћама.

Засигурно бићу најбоља
у игри с теговима.
Блистава у заплетености.
Гутач погрешне ватре.

Надмашују ме
извођачи савршенства.

У свечаности сјаја.
У звекету узвишеног
и патосу покре бољи.

Но добра сам ти и ја.
Добра. У пустиловини
недосежног.

Сваким убодом пера
на новом трагу блага.
Твом бесконачном
пртљагу. Нацрту висине.
Свицима невидљивог.

У радионици беспрекорног
у основи почетник.

Спокојан тек у слутњи
да велики папирни змај
што лети летњим сновима
у дечијем погледу
не тражи друго до ситан
и вијугав корак у трави.

Убој на стопалу.
Рупу на џепу
с облацима.

Фластер прекрижен
преко изгребаног.
Сигурне залихе
изгубљеног.

Бибер и паприку.
Блуз малих ствари.

АКРИЛ, СВИЛА

У сребрној корпи из дућана
износим целофан. И стаклену
кришку рајског плода.
Обед самотника.

И на уговорени знак
машем ти у квадратићу
беспрекорне оштрине пиксела.

Између нас је пут акрила.
Сећање свиле.

Видим како излазиш
кроз окретна врата
хотела напуштености.

Наша два снимка
у неком свом времену
без нас грле се
сигналом звучног пољупца.

Чудесно је изнад наших глава
изгубљено пролеће.

Понад две наше растављене
метрополе исти
суперсонични прасак.

И понека ретка
успомена на птицу.

НА СУНЦУ, У ВОДИ

Говорим ти нешто.
И ти мени говориш.

На сунцу смо.
У води.

А онда ћутим.
Стрпљивошћу пирамиде.

Иако други је век.
Друге руже у врту.

Није тешко.
У порама ми је светлост.

Ветар носи моју
музику. Помера ме.

Жена сам од песка.
Тело песме у води.

ЗВЕРЧИЦЕ, СНЕГ

Тако си добар јутрос
према мени. Прихваташ
све те зверчице што још нису
оставиле траг у снегу.
Које ниси ни видео.

Ни ја их нисам видеела.
Само се бојим.

СЕДИ ТИ САД ТУ

На окна кад се хвата први
сан. Лију однекуд
са њим и рањена небеса.

Траже да им вратим
звезде из дечијих бунара.
Са снежних ревера
младог доба. И кокице
из ватре седам
миленијумских здела.

Овде је отворено.
Кажу. На снази су
и друга неба. Вртешке.
Виртуалне бање. Размена
паљби. Лековита блата:
драги камен и чоколада.

Речи ишчупане
из корена бунцају.
Као кататонични анђели.
Што по земљи ходају
рашчупане косе.
У поцепаним фајловима
самотних бескраја.

Мрве их елисе. Јутра
боје цинса
слеђеног у ветру.

Ударне вести снега
у Сахари. Еклипсе.
Мале нашминкане
мадоне. У пролазу.
Црвени прах.

Па хајде. Седи ти сад.
Ту. И сади своју ружу.
У сломљеној небеској трави.

ЗАПИСИ СЕВЕРА, ДРАГСТОП

Блиски су ми песници севера.
Са острвима уклесаним
у срцу попут прихватилишта
за сломљене птице.
Хостела са самачком
вечером. И ноћима дубоке
опојности. Кајања.
Молитве у боци.

Ходају шкрипавим градским
пејзажом. С ореолом северних
сазвежђа у коси. Обазриво.
Стрепећи да изгубиће
једну по једну милост.
Све те свећице непојамности.

Да оклизнуће се међу
просте алатке говора.

Док столетне баладе
као речни галебови
улећу у драгстор
стаклене музике.

Где сваки час навраћа
понеки странац
са њиховим ликом.
Оставља визиткарту.

И нарудбине
за свежи нанос снега.
И ушушкан. Још у тембру.
Тонски запис душе.

МИСАО, НОТА

Хтела сам мисао
која ће се чути.
Док шапућем
одсутнима.

Као киша.

Док бивам.
Обраћајући им се.
Одавде до летњег
пљуска по прабини.

Али чујност бежи.

А имам само једну
такву ноту. Непотрошену.
Као сребрина. У тишини.

Њу воле језера.
Спремност воде да гута.
Спремност буке
да буде јача.

ЗАПИСИ ЈУГА, ВИНАРИЈЕ

Блиски су ми песници Југа.

Седе за столом.
Под маслином. Уз много
времена проливеденог.
Као да не постоји време.

На карираном столњаку
фигура је коња. Што трчи.
Дивље. Племенито. Сам.
Трку коју сем гласника
не може добити нико.

И топ је громко у позадини.
Праштав као смех.
Као барутно спаран дан.

И Ерос под кошуљом.
Тактилан. Древан.

У првом покушају
отвара винарије.
Мини бар малих муња.
Речи прећутаних. Као со.

Тела нага. Одгајају
ветар и једра. Миришу
на босиљак. И Светлост.
Док предају пулс песми.
Ватру Сунцу.

МАЛО НИШТА

Увече далеко иза острва
на Дунаву видим
како мало сунце
прогори облак.
Као папир да је такнут
вршком цигарете.

У вековању
небеског палимпсеста
и теорији вечног повратка
све остане тако. И на томе.

Мали ујед. Мало ништа.

Премда велико је.
И тешко. Ништа.

Не може се пренети
обичним ходом из једног
у дуги кут собе.
С краја на крај срца.

И ЛЕПО, ДАКАКО

Одвише тешко је
и лакомислено да сад
из ове даљине и сасвим
непозната то признам
Леопардију.

Јер док исписујем кругове
хватајући се сребрне
брзине на клизаљкама

док наручујем нови модел
небеске поште
уплаћујем станарину
сасвим земаљску

док носим бескрајну
музику хода у телу
и безумно љубим
ружу ваздуха

или у загрљај дочекујем
дете што се спотиче
о прост корак

или док у заносу опевам
корачање само

што се саплиће
онако свакидашње

о камичак на друму
трк кратконогог гуштера
шишарку у паду

или док сам загледана
у чашу вина коју држим
у руци као океан сузе
одласка повратка

морам рећи
да и не види се јасно
нити увек
да све је ништа.

И ништавило застане.

Окачи црни шешир и цокуле
о прво дрво. Ту је.
Гледаш га а не видиш.

Држиш у стегнутој шаци
нешто. Не даш да одлети.

Твоје је. Чак и лакше
но обично. Као перо.

Понекад је лепо.
Нимало не личи на ништа.
И мање боли.

ЗЕМЉА РУЖА

И у земљи ружа
вредно ваља радити.

Бити вазда на ногама.
Имати дуге руке.

За мреже Истока
и Запада. Којима
ловимо два ноћна
сунца. Ти и ја.

Једно за тебе.
Једно за мене.

Слуштамо их у касицу.
Да нађу се.

За црне дане.
За казнене камате
свих белих дана.

Што смеше нам се у коси.

ВЕЧЕ, УСКОРО

Седим на клупи.
Придржана ветровима.
Моја књига се листа.
И ускоро ће вече.

Вечна. Плаха киша
у писму је божје честице.
Захладнеће.

Последњи пар
промиче стазом.

И једна ружа као дете
између њих
расипа свој кикот.
Неуким стваркама.
Сакупљачицама сенки.
Што плачу у својим
тужним кутијама.
Заборављене у подножју
електронских пирамида.
Гужвицама паре и дима.

Јер ружа је ружа.

У свакој латици
по једно срце.

Због којег изнова.
Још једном и ја

на опрезу сам.
На проби.

У кидљивом тексту.
Без икога.
Дете својих речи.

ОД СВЕТЛОСТИ,
ОД ПРАШИНЕ

ЗРЕЛОСТ

Дуго знала сам свирати
на тек једној ноти
велике северне ноћи.

А да то има звук пуног
срца. Звона васионе.

И облак врелине у прашини
претрчати пауковим кораком.

За собом остављати време.
Неуловљеног лептира.
Или топот из котарице
расутог грашка. Вишњу.
У растопљеном сладоледу.

Дамаре и пољупце.
Свлак брзих сунчања.

Сад зрелост је све.

Фазанка која долази
са поља од некад.
Скупљајући
шарени кућни плашт
непотребних крила.

Старац што из Велике
кинеске радње излази

са папирним лампионом
несташице лаких ноћи.

Калем несанице.
Што расте. Као стуб
пустог малог трга.
На којем спарина лепи
афише тугованки.

И јутро. Што напoкoн стиже.
Сажето. У хлеб и нож.

КАМИЧАК, ПРАШИНА

Шта бих ти могла дати звездо.
Ти што и без мога удела
и знања водиш мој пут.

Шта друго. До неизбежно.
Што јесам. Тело и глас.

Јер ја сам пут.
И прашина на путу.
У неку руку твоје дело.
У извесној мери ти.

Везала си ме. Слободом
да тражим те. У игри дечијим
конопима. Годинама.
Дугим сенкама кратког пута.

Када опет неког
заведеш-поведеш
бићу стога и ја ту.
Пуна твог сјаја и хлеба.

Свакидашња мукица.
Камичак у ципели.
Туцаник на путу.

Док ти будеш светлела.
Нетремице. Бојама
празника. Са штрасом

на левом и десном рамену.
Са шампањском пеном
свемирског остатка
на вршку сваког зрака.

И штампарском грешком
мог залуђеног слова
у твом бесконачном тексту.

Бићу сингидунумска.
Већ посве архаична.
Трунка твог ока. Твоја.
У теби. Помало ја.

Иако гледано из овог
приземља и буке
из ових погашених светковина
ваздуха и ватре
из ових котрљајућих
пустињских ружа сигнала
тек оно сам што јесам.

Сама свој глас.
Звезда своје прашине.

Сигурна будућност
неописивости твог пута.

ПРАОТАЦ, УНИВЕРЗУМ

Праочински си строг
према мени. Малени
мој Универзуме.

Као да све што си смислио
није већ поставило оградe
и међе. У које спустиш ми
завежљајчић. Порукe.
Поукe. Зауcтавнe рампе.
Знаке скретничара.

Па зајажена сам и жедна
вода. А ти одјездиш.
Боговски моћан. Пуст и сам.

Пусти ме да сркућем сунце
из ове чаше у коју слеће
омамљен лептир. Летњи дан.
Да грицкам хаос.
Из твоје необријане браде.

Већ сутра ћу ти све
надокнадити. Разврстати
меридијане. Купити карту
за проверен правац.
Сажети замисливо у јасан
распоред таблетног рачунара.

Сада бих само да предем.
Као маче изгубљеног

вида. С часовником о врату.
На дигиталној траци.
Што тече глатко.
Нечујним штепом.

Начини се да ниси ту.
Високим тоном господара
дома реци просто: данас
имам важна посла.

И пусти да клиснем
на трен или два.
У своје откачено доба.

Да будем дугме.
У гардероби твојих
страхотних величајности.

Не слушај ме. Не гледај.
Док у његовој кошуљи.
Боса. Са камером у руци
спремној за снимање
дубоког заласка силазим.

Међу вилинске таласе.
Подводне градове
што мазе се. У древном
и клиском бескрају
миловања океана.

И онда се враћам.

Са коралним острвима.
И рајским плодовима.
На удовима. Раменима.
У зубима. Под језиком.

Спремена. За набој
твог безразложног смисла.
Којим ћеш их у књизи
великих одлука прецртати.

Запаливши лулу.
Смотавши ме у облак.
Из хиљаду и једне твоје
медитације. О облацима.

ВОДА

Ја сам знак воде. Ти си копно.
Хајде. Стани пред мене.

Пред дистих који нисам
стигла дорећи.

Заобиђи околан пут.
Сваку околност. Буку.
И сенке. Вежи ме.
Сакупи. Сабери.

Одложи поломљено.
Искидано. Кошуље. Плахте.
Складаност. Складност.

Школски оркестар. Путне
списе догореле у мојој
крви. Лосион за летња
и зимска сунца. Албуме.
Сувенире. Мора и копна.

Јер пуна сам меморије.
Ти заборави. Јагодичасте
приручнике. Сандале.
Дугмад. Весла. И дирке.

Дајем ти кључ ноћи.
Стргни га с мог врата.
Уђи. Јер сва сам унутра.

Океан. Вода. Заплови.
Ма којим правцем.
Јер свуд сам.

И немам средиште. Сва сам.
И нема ме. Ти ме изведи.

До првог вала себе.
До оштрог угла. Јата.
Утеклог пред твојом
руком. До риба склиских.
У мишићу ваздуха. Душе.

То бих. Кад кажем:
Услови. А нема луке.

И где сам тад знаћу.
И ко сам. Кад кажем:
Распусти ме. Полако отпиј.

Гутљајем првим. Као да
у њему се рађам.

Гутљајем другим. Као да
тек се рађаш. Као да отпијаш
нови други непознати свет.
Ту воду што расте. Без нас.

ЈУТРО У ШОПИНГ МОЛУ

Дотичем метал.
Порцулан и стакло.

Тек пристигле у корпама
неразврстане и необориве
доказе фараонске распродаје
на велико. Чистих споредности.

Мирно је јутро.
И мој раскалашни осећај
да сем покретних степеница
што воде ка застакљеном
небу велеградске пирамиде
не постоји ништа
што уистину ми треба
изненада поништи мала колона
старосних утамњеника.

Коју изведоше на излет. Ту.
На домак небоносног дана.

И она сребрна мала фигура.

Одевена у тканину моје
љубави са шарама које широм
отворених очију сваке ноћи
производим у звање
дивотних естампи дома
нагна ме да потрчим за њом.

Премда. Ако бих била до краја
искрена. До краја ја. Морала бих
опет рећи. Да сем тих јарких боја
жудње ничег ту тако речитог
није било. Ничег и Никог
зауостављеног. Видљивог. Другог.

До мене саме. Са хиљаду
намотаја упорних нити
ја бејаш та свијена око једне
једине чауре из које поглед
утешно доспева у непромашеност.

Вечиту слику.
Причу о облицима.

Фиктум и фрактус*.
У измаглици лебдења.

У мирису чаја и кафе.
У ресторану. У латицама
малих крхотина.

Које изненада осетих
под стопалима.
У празнини.

Под застакљеном
пирамидом.

На покретним
степеницама варљивог
пута. У небо.

---

* *фрактус* – облак који има облик неправилно зупчастих крпа.

ДА САМ РОЂЕНА У ДОБА МАЈА

Ходала бих боса
по речитој лековитости облика.
Хранила бих се погледом
на постојање.

Спавала под ноћима
недовршеног месеца.

Путовала суперсоничним
одјеком сажетог у камен.

Што ево и овог часа јавља
о запрегама дубоког
смисла које вуку мали коњи
на прагу ишчезнућа.

Као и сваком другом месту
и бићу што свето је а зову га живот
треба им тек мало љубави.
Дашак ума и људска рука.
Покрети плеса који страсно мисле.

Повијала би ме промисао
тела и духа коју не бих
оптерећивала коментарима.
Не знајући уосталом још
ништа о теоријама завера.
О непосредном искуству
разбијања честице.

Не бих раздвајала интегрална
зрна и посрнуле звезде.
Нити бих бринула због
нагомилане електронске поште.

Моје пријатељице из дубоке
контемплације чиниле би небески
плашт тако земним и дуговечним
да га можеш уденути у иглу
што дрхти у оси пуног језгра.
Освојивог додиром. Удисајем.
При сваком кораку у сандали
од кукурузне љуске.

А опет. Можеш га и развити
у простирку која говори.

Веровала бих да летење је ствар
природна и проста. Јер само
ако иоле разликујеш
тренутак од навике
постаје заувек нова кап
неодлежане воде. Младог вина.

Још пре толико столећа знала бих
да постоји нула. И да није
страшна. Јер се кроз њу уистину
да проћи. У сусрет другим још
неуглачаним вредностима.
Далеко изнад сваке монете.

Била бих спокојна. Верујући
да се може преживети нестанак.
Као и вечност. У истом лавиринту.
Сред свагдашњих џунгли.

Да једнако неуништиви су
трајање и пролазност.
Ако у свему оставиш нешто.

Јер тако важе завештања
због којих вреди се пробудити.
У неко и било које доба.

Њишући у наручју праунучад
хиљадите секунде непознатог
миленијума будућности.

У парампарчад разбијено
огледало леда. И све
друге најављене туђине.

Срећно заборавивши часовник.
Календар. И свако друго ништа.

ДЕТЕ

Тако дуго учим се речима.
Готово да сам већ и сама
једна од њих. Могло би се
рећи: језичка фигура.

Јер када изговорим своје име
у мени је већ много одлучности
неког ко огрнуо је капут
и нестао иза угла. И много
терета оног ко остаје.

У мени су ожиљци кратких
резова непоправљивог.
И светлосна облога онога
што свијен у полумесецу
тек рођене речи и сам
поново је рођен.

Горим у ватри
одјекујућих огледала
сваки пут кад изговорим
обичне заменице. Ја. И ти.
Јер свака је моја.

У свакој је судбина
оних који подупиру судбину.
Проводе век у рововима

данâ. Копају леје речника.
Гаје артичоку. Граде крлетке.

И каткад лете.

Окружују ме. Лако шибају
замасима руку у висинама.
Као урбани алпинисти.
Брисачи прозора моје душе.
Пешаци. На асфалтној траси.
Међу небеским бициклистима.

И даље. У просторима
што речи изузимају
из свог посланства. И ћуте.

Као стрпљиво слагана грађа.
За мостове. Нојеве барке.
За које се путник и бродоломник
моле. Одвајајући угао вида
камере за угаони камен
света. И бљесак претрашеног
погледа за успон олује.
Видик у пени. Са кратким
одахом на прагу сваке
од стилских недовршености.

Уграђујући цепке и прашину.
У потпорне греде под којима
неспокојан за сва времена
и кадикад срећан
уметник речи окупља јата.
Братство. Породицу
других речи.

Знајући како велики
речник је: Сва копна.
И мора. Сви људи.
Штитови градова.
Ерос неба. И земље.

И метафоре при том
сваки час морају бити
изнова развргнут
веренички прстен.

Са снагом и слабошћу
што почива у речима.
Вербалним објектима.
Чврстим и прозирним
попут кристала.
У мислима неограниченим.

У самој суштини:
чист геном путовања.
Нови силазак.

У слушни лагум кречњака.
У ситан шљунак одрона.

ПУПИН: СТУДИРАЈУЋИ ЖИВОТ РУЖЕ

Посматрајте неког летњег јутра
како рани сунчеви зраци
буде уславану ружу
из њеној сна.

Сетити се да је то одговор
шла и душе руже
који су усађени
са мелодијама које сјајни
сунчеви зраци уливају
у њено ојчињено ухо.

Ово није само стилска фигура
већ крајак опис дивних физичких
односа које је наука открила
студирајући ружин животи.*

Ништа ту не бих могла додати.
У погледу стила. О души
руже да не говоримо.

Колико сам само гимназијских
часова пропустила. Бивајући
у задњем дворишту.

---

* Стихови у курзиву су аутентични запис (преломљен у стихове) српског и америчког научника Михајла Пупина, добитника Пулицерове награде за аутобиографију *Ог ња-шњака до научењака*.

На клизаљкама. У диму
петпарачких прича.

Не верујући. Да тако
поздани снови долазе
кап по кап. Из меда јутарње
мисли. Чисте мелодије.

Онога ко чује. Ту љубавну
тајну. Сваке странице понаособ.
Уденуте у проста времена
буђења једне једине руже.

ДОК БУДЕШ СПАВАО

Док будеш спавао
листаћу књигу уздаха.
Одговарати на разгледнице
из лепог времена.

Преправљаћу тестамент.
Оставићу ти опет све
што си изабрао да будем.
Себи преписаћу тек оно
што нисам могла бити.

Правићу пуњене тиквице.
Ходати на прстима.
У страху да не пробудим
ону ноћ која и није постојала.

Клизила је низ наша тела.
Попут свиле. Ми смо је грлили.
Обожавајући ту будну
будућност која неуморно
долази као свакидашње
божанство љубави.

Док ти будеш спавао
слушаћу капање кише.
Пуцкетање окна
што од воде расте.
Сажимајући простор собе
лаком покорицом леда.

На полуотвореном прозору
хватају уснама први снег.
Мешајући га са вином.
У тонику лично справљеном
за запаљенске
процесе протицања.

Славићу то блаженство
лишено поспаности.
У коме јасно могу чути
твоје дисање.

Издисај. Налик миру
што преплави ме.
Кад врата залупиш кошави.

И удисај. Налик успињању
до врха наше стазе.

Тамо где без тебе
ако стигнем
била бих првак у ничем.

У ТРАНЗИТУ

Поверила сам тајну
потпуном незнанцу.

Тек што смо напустили
земљу лешника што шкрипутао је
под стопалима октобра.
И примицали се кроз облаке
вечерњим светлостима
Истанбула. Заводљивим.
Попут серпентина којима
тако лако било је зрачном
линијом чежњиве мисли
прићи. И тако тешко
уловати се. Збиљски.
Овако. У лету. И готово
случајно. У транзиту.

У изненадној поверљивости
оних што се засигурно
никада више неће срести
он шапутао ми је нешто
о драматским местима.
Кобним недоумицама
свог бивања. Из којих
ниједан излаз не доноси
друго до капитал суза.

Ни налик одговору. Спаде
изненада и некако сам од себе

мој муцави транспарентни
руж са усне. Печат затајеног.

Јер неки разлог напокон
морао је постојати. За то
што изговорих тајну реч.
Први и једини пут.
Баш тада. И баш ту.

Можда зато што закратко
и тако необориво били смо исто.
Два странца на истом путу.

Део каравана. Путници
каравеле. Што пролазе.
У тих неколико сати
унапред резервисаног лета
немерљивог времена.
Што у једној јединој
великој секунди
и сами пролете.

Можда и стога што
међу тек упаљеним звездама
већ вичним телескопском
фотографисању бејасмо
тако безнадежно и тако
спасоносно анонимни.

А посвуда бездан.

Препун изгубљених пртљага.
На црној покретној траци.
Предака. Потомака.

Жедан ето и мог сићушног
шапата у мраку.
Оне скривености мог бића
што са мнош једном
заувек би нестала.

Гладан величајности
неисписане поеме. Збијене
у безваздушном простору.
Као у неоплођеним
хромозомима.
Никада датих. Никада
остварених обећања.

Оне пред целим блаженством
и ужасом непознатог
напокон ослобођене.
Тајне љубави.

Орду-Истанбул, 6. октобар 2013.

ПОЉА АСФОДЕЛА*, ALL-INCLUSIVE

Бићете смештени у хотелу високе категорије. На безбедној раздаљини од попришта ратних сукоба и са могућношћу посете дискотекама и ноћним клубовима. Дању ће вам на располагању бити бродичи за обилазак рајских острва.

Ако пак желите да се и сами уверите у жестину и непопустљивост уличних борби у престоници наши водичи ће вам за скромну надокнаду стајати на услузи.

Пре поласка кући за дуга транзитна чекања уместо сваке друге бескорисне литературе препоручујемо ове бочице са излета у негдашњи Хад. Који је као што знате у непосредној близини свега што смо овом приликом обишли.

---

* *Асфодел* – биљка из породице љиљана, чапљан, бледо-жутих цветова. По старогрчком веровању, вечни цвет из подземног света, што је растао на Јелисејском пољу; према миту, месту где након смрти бораве јунаци и часни људи; рајско, небеско насеље. Асфодел је пак прва регија подземља. Како описује Хомер у *Одисеји*, ту лутају јунаци, међу мањим духовима, који се вију наоколо попут шишмиша, без радости, туге и осећаја.

Од када су носећи стубови улаза
срушени ту се већ пет миленијума
са његових неугаслих изворишта
вије инспиративна пара.

Људи га обилазе. Сакупљају
капљице посебне значењске
тежине. Или преносе нацрте
овог светог места у своје крајеве.
Као замисао и доказ могућности
постојања вечног боравишта.
Оног света. Преко Океана смрти.

Тешко је објаснити фасцинацију
тим гејзиром гасова и дима.

Можда ви драги путници
заточени у аеродромским
чекаоницама и нерасплетеним
вишезначностима повратка
местима пребивалишта
себе већ видите у положају
оних којима не преостаје
ни последњи новчић за прелаз.
Након мистерија бежичне пљачке.
Неосетне крађе последњег
од ваших идентитета.

А можда се у тремору стреса
и ћутњи већ замишљате
и међу сенкама Асфодела.
Како се након свега *овој овде*
бакћете са шишмишима
и светом нижих душа *шамо*.

Па и ова сувенирска бочица
као посебан дар наше путне агенције
за указано нам поверење зато је
одабрана. Опитна комбинација.

Са нијансама рајских сунчања
под звездама. Са наочарима
за тродимензионалне пројекције
под вазда распуклим небом.
Са зачудним инсигнијама пакла.

По себи већ препознатљив мemento.
Све у чему сте били. И оно за чим
сневате. На једном месту.

Укус овдашњи. Темељних
неразрешености. Времена. Историје.
И археологија следећег трена.
Енергетски напитака. Мозгалица.
Вишеспратна неразрешивост
могло би се рећи. Овде. И тамо.

Било кад и било где.
Јасно означена у нашим
програмима. И другде.

Место одличног провода.
Са елементима хорора. Појава
боговска. Царска. Ништавна.

Како кад. И како већ где.
Та сасвим обична. Чудесна.
Немилосрдна прича. Живот.

Август, 2013.

ЧИЈИ ЈЕ МИЛЕНИЈУМ

Не могу описати тај облик. Град.
Нити га изломити у ситне парчиће
из сувенирнице на углу.
И стога ето носим га
као коштицу у грлу.

Не удовољава непогоди.
Никада је не моли да се деси
у неко пристојније време.

У свечану аудијенцију
прима лед. И песак у око.
У време сахарских турнеја
гостујућег торнада.
Што опчињен публиком
заспи под трибинама
након свог концерта
на отвореном. Као чупаво.
Ничије. Скитачко куче.

Ту сам већ и сама
описана. Иако не знам
како и када понесох
тај трн у босој ноzi дечака
са калдрме. Разбијен
крчаг. Са уличне чесме.
Ваздух у камену. Ишаран
барутом свадљивих епизода
историје. Куповну буку.

Капислу. Прскалицу.
Фишек. Пун шуштавих
ономатопеја оде радости.

И мистични друм. С малом
архајском ископином
на улазу у казино.

Бензинску дугу с кружне
стазе ауторелија. Алеју
с канделабрима. Улице.
Реке. Валове сунцобрана.

И уникат. Увек само један.
Лик жене у плавом.

У руци ми је микрофонска
птица. На песничком
читању у Библиотеци.
Отворен је прозор.
И моја реч тек лапсус је
у поезији хармонике
уличног свирача.
Прхут. Под лаким
пљуском липа.
Кад муза тренутка
откуцава модни такт
стакленим потпетицама.
На дугој писти.
У музеју столетних платана.

Поскакују ми у крвотоку.
Ломе се и мрве. Капсуле
времена. У повратку
с изложбене шетње.

С ејдетским водоскоцима
што купају мале мусаве
чистаче ципела од некад.
Што у мислима ме пресрећу
и овог трена. Док пуна
призора у обалском дому
скидам нечујне мокасине
за ходање по вреви.

Заувек их не отирући.

Јер ко би могао знати.
Уистину ко би знао.
Чији је миленијум.

И да ли је тај графит
на мекој кожи
у бојама саламандера
опорука метеорита. Или тек
прашина првог. Двадесет
првог. Сата. Века.

ДА НЕ ПОМИЊЕМ ЗДЕЛЕ

Површина сваке ствари
налик је језику. Не тече
глатко. Застајкује и пуца.

Пређеш ли овлаш погледом
прстију чујеш напуклине.
Прекинуте везе. Удаљен
говор. Сећање ствари.

Да не помињем зделе.
И дланове примакнуте
један уз други да не испусте
ни једну кап. Коју сада тек
могу јасније назрети.

У галерији фресака.
На репликама кондира.
Античких анфори.
У посудама пуних грожђа.
Смокава. И зујних оса
што зборе у њима.

Или у оној пригушеној
фонтани у центру.
Пред којом бисмо дуго
стајале мајка и ја:
девојка у руци држи
шкољку. Из које у знаку
велеградске кошаве

веје ситна материја
универзума.

Истина ствари.
Полегла на крају дана.
Заборављена.
На карираним
столњацима боемије.
На уснама љубавника.
У сновима првака.
Од сутра већ затеченог
задаћом њеног изговарања.

Можеш постати стјуардеса.
Дувач стакла. Варилац
метала. Слати СМС поруке
Елиоту. Да каже колико је
прошлост увек у садашњости.
Колико у будућности.

Можеш се осмехнути
измишљеним или изношеним
невидљивим већ ципелама.
А да видљиви остану
путеви којима си стигао
у овај прасак.

И да посве стварне
освану печурке што дивље
расту у саксији на тераси
у налетима
миленијумских киша.

Или обронак Дунава
што осипа се

и пада у цвркут славуја.
У матурска славља.
И фини прибор за ручавање
обалског ресторана.

У муљ што расте.
С тежином светског
прака у устима
јутрошњег утопљеника.
Без дома. Без гроба.

И опет изнова мораш
чути тишину звука.
Безгласне гудаче.
Смислити начин
да саставиш облик.
Ставиш између две
речи две просте ствари.

Да будеш мерач лисја
у хроници
усковитланог дана.

Док два три шљунковита
облака млечна и сува
говоре да небо можда
још увек није пало цело.

Да још постоје та врата
пакла-раја. Мала шпијунка.
Кроз коју мотри неко.
И види. Да видиш.

Да обојен светлошћу
између трепавица отвара се

симпозијум малих ствари.
Једнак речничкој материји
у расулу. Растављеној
форми музике чији језик
и облик пристижу из отмених
династија дубоке свести.
И не лажу.

Да не помињем зделе.
Да сећање на ствари
насељава истину ствари.

Довољан је шумор
и звекет дотицаја.
Честица у којима ће те бити.
Када не буде те било.

Освежавање меморије.
Мали тренутак.
Што светли у тами.

И све друго.
У празнини нестајања.
Гладно облика. Вредно
описивања. Што говори
због чега си ту.

Сетиш се Бродског:
Сети ме се, шайће прашина.

НЕВИНОСТ

Све ћу вас рећи Боју.*
Промуцао је трогодишњак
покошен унакрсном
ватром и ових и оних.

На смрт загрцнут
унутрашњим крварењем.
У родном граду који
никако није успевао
бити један град.

Погођен раном сазнања.
Обливен одласком. Тамо.
Где је Бог. Еустахијева труба.
Велико ухо. Од облака и свиле.

Тамо. Где како и приличи
Створитељ ће отрти сваку кап
крви и плача. И смрти више
неће бити. Ни јаука. Ни туге.

Од сваке обрисане сузе
начиниће океан. Непрегледну
воду живота. Из које један
за другим пристижу хорови
малих дечака.

---

* *Све ћу вас рећи Боју* – фрагмент једног сиријског дана, према агенцијском фотосу и вестима из јануара 2014, о умирућем дечаку и његовим задњим речима.

Мимоилазе се са мусавим
и гладним дечачићима
што извиру
из руменила експлозија
и таме. Барута и ватре.

Пред удерицама и солитерима.
На обалама. Под статуама
победе. На бреговима истока.
Одлажу своја бисерна крила.

Јер куда би земља.
Како би небо.
Без тих успаваних комета
са гробља астралних
светила које у лице дана
враћа соларни ветар.

Без те необориве вечности.
Те намах намирене прве
и последње прозирности.
Иза видео бима с преносом
уживо спектакла ужаса.

Без тих малих кандила.
Језерских очију. Без те
неозлеђене беспоговорне
претпоставке невиности.

НАКОН ИЗЛОЖБЕ ЗЛАТНИХ ВЕНАЦА

Мирише Солун у Београду.
Пето столеће. Маслина
и мирта. Бршљан и храст.
Афродитине афродизијске чари.
Непролазна пролазност
господарице љубави и смрти.

Што попрскала је и овог
пиргавог голуба
што с ноге на ногу ходећи
испред нас као дете
решава Хераклове
чворове. Улице.

С тезгама крчага.
Наочарима за сунце.
Кишобранима. Наруквицама
и ешарпама ручне израде
новог доба. С непостојаним
савезништвом пластике
и глине. Акрила и свиле.

Гугуче тај мали
припитомљени грумен
розекварца. Перната
књига урбане дивљине.

Умножава свој обрис.
Сред барица мрака.
Жамора и праха.

Види се. Потиче од звезда.

И ситним својим кораком
поуздано ову алеју
берзи и дигиталних апотека.
Ово загледање излога
и фотографисање ириса и лала.
Пресвлачи у сјај писте.
Нови модел невестинског доба.

Пун голубије моћи.
За коју довољна је
трнка мрака. Да плане.
Сред Дисове плаве апсане.

И она мрва. С прозора
Вечног хотела.
Из хлеба самоће.

Коју Тесла лечећи
сломљене птичије
ножице. * Стављајући их
у отворе картонске кутије
за обућу. Свакога јутра.
Изнова. Учи летењу.
Мислећи при том
Биће. И светлост.

---

* *Коју Тесла лечећи / сломљене птичије / ножице* – према сведочењу Вилијама Тербоа (рођеног у Детроиту, 1930), сина Теслиног сестрића научника Николе Трбојевића – иноватора у дизајну зупчаника за моторе – Тесла се обратио свом рођаку и научнику са питањем како да излечи сломљене ноге голубу. Заједно су закључили да би то могло да се уради уз помоћ пробушених кутија за ципеле.

Па видимо.
Кад пришивамо дугме.

И кад не видимо. Видимо.
Светиљчицу. Перлу.
Апокрифе душе.

Београд, март, 2014.

КУД ОДЛАЗИ ВРЕМЕ*

Нини Симон

Реци ми куд одлази време.
Кад сипи и пада. Кад хиљаде
ситних капи и љутих пчела
изједа плодове. Гране.
Потпорне греде. Таване.
Мансарде. Мале дрвене мостове
преко потока. Преко уздаха.
Преко непотребних имања.
Голих стена. Кључаоница.
Сувишних речи. Базалтних соба.

Док твоја рука лако стиска моју
на задњем седишту аутобуса.
На излету у непознато.
У обичним домаћим пределима.

Кад сав тренутак је мирисна
купка зрака. Крв. Астрално
море. А не знам још увек нешто
тако просто. Куд одлази време.

---

* *Куд одлази време* – према називу песме коју је компоновала енглеска рок певачица Сенди Дени (Sandy Denny). Композицију је прославила Нина Симон (Nina Simone, 1933–2003), америчка певачица, творац сонгова, пијанисткиња, аранжер, цез музичарка, и борац за људска права. Песма *Ко зна куд одлази време* (*Who Knows Where the Time Goes*), обојила је у потпуности филм *The Dancer Upstairs*, први који је режирао глумац Џон Малкович (2002), према новели Николаса Шекспира.

Стропошта се свод што одаје
дели. Спратове. Недовршена
степеништа. Застанке. Уске
коридоре. Попут оних
којима водич те поведе
и каже: искључите телефоне.
Не снимајте. Погните главе.
Ниски су овде луци:
силазимо у подземни свет.
А где ту већ неко је био
пре нас. И ситна и кратка светла
лед-батерија попут заумних лептира
осветле на зиду раскошни
плашт и танки стас камеје
мале мадоне мрака. И лице.
Очи. Поплавни талас Дунава
у њима. А ти још увек не знаш.
Као ни ја. Куд одлази време.

Кад ту је. Јер видиш и сликара
што насликан је и сâм.
На наспрамном зиду ове
гробне тишине. Телепатске
ванпојамне кабине за двоје.

У пуној доброты два заветна
хлеба које носи. Два дара
светлосних руку. За таму
вечних силазака. И наду
да постоје одморишта.
Разговори погледа. И ту.
На том путу. Којима даље
и дубље још силази време.

А куда. Куд одлази. Где пребива.
Хтео би да знаш. Као и ја.

И где изнова почиње.
Све што снажна струна мисли
у непомичном ваздуху
огласи да се збило.
А ти помераш коцкице
игре. Диктираш боје екрана.
У рукама држиш пар слабашних
узди каквима покажу се брзине
којима не стижеш никуд. Верујући
да господар си секунди. Аутострадâ.
Секвенци. Доплатних минута.
Којима пуниш плућна крила
дигиталних часовника. Снопове
кривуља на монитору дана.

А не знаш још увек. И никада
у ствари. Откуда нам стиже
овај струјни додир раменâ.
Пун круг старинских
казаљки нашег загрљаја.

И куда опет одлази време.
Шта потреса из дубине тла
срце термоелектрана. Црну утробу
угља. И златни лист што у њу пада.

И како. И куда. Отпутују ближњи.

И сав танани њихов иметак.
Умилни срок. Вапај за нама.

И откуда те тамнице. Те решетке
мраза. Што деле их од нас.
Све док топли талас бића
не растопи међе. Врати им
шапат. Обасја покрете и лица.

И без озлојеђеног рама биља
и рђе вратница и уморних графема
опет је ту неко *saga*. А не знаш
откуда та прозирна сребрнина.
Тај комад лебдења. Небеска
механика. Сем ако не путују
душе. Завештавши ореол патње
тминама. И једно мало и још једно
звонце сјаја оставе на капији
своје будне земље сна.

О реци. Куд одлази време.
Јер не знам. А знаћу тада.
Где бићу. Кад одем и ја.

Виминацијум, јуни 2013.

ШАРПИЈА*

*Шести дан Пошова.
Србија, мај 2014.*

Лабудови. Уснули.

Измакли сателитским
снимцима. С кљуновима
пободеним уназад.
У крила и перје. У лисје.

Срећно јуче.
У потоку што расте.

Зелена моја земља.

Шарпија. Насељена
судбинама.

Платно. Натопљено
телом ране.

---

* Шарпија – *charpie* (фр.) – чисто платно рашчешљано на нити, које се некад употребљавало за завијање рана.

ПОЕТИКА НИТИ, ЗЛАТНИ ЦВЕТ

Драга Пријатељице.

Овде је муњевито прохујало
доба липа. Златни цвет убиле су
кише. Да би одмах потом
суша искоренила падавине.

Боже. Да ли ће их икада бити.
Боже. Да ли ће икада престати.

Подигнути су нови
срушени споменици.
Али ово место је још увек
топла амбијентална целина.
Град отворен избеглима.
Готово и сам већ дом
невоља. Избегли град.

Зашто је све како јесте
свакако ће разјаснити
научни скуп са столетно
важећим позивима умној елити.

Његов ненаписан резиме
из часа у час се догађа.
А узроци и акциденти
као необјављена
пророчанства чаме
у својим црним
непронађеним кутијама.

Хитам да Вам упутим
ову страницу пре него
што буде модификована
у неспутаном електронском
простору. Сигурна да ћете
исправно протумачити њене
генерички и без моје воље
убрзане пасаже: авангарду
авангарде у непосредним
збивањима. И свету
комуникације. Оног
аванса будућности дакле.
У сталним понудама.
До кога још никако
нисам успела да стигнем.

Једнако бранећи ове
посебно важне детаље
личног архива трајном
антивирусном заштитом.

Пре него што моја адреса
можда и нехотице буде
избрисана са мреже
хтела бих да вам јавим
да још увек гајим иста
осећања као када смо
остављали своје цртеже
у пећинама детињства.

И исте мисли које су
у оном још декадентном
добу премрежиле све наше
неуке а тако племените тишине.

Осетљиво како већ знате
верујем да ћете их тачно
распознати пресретнувши их
сроднима које и сами негујете.

Сећате се уосталом. Као и ја.
То су они бескрајни простори.
Где ипак није без значаја
ни када пролети пупавац.

И затрепере две три
неименоване нити.
Посуте златним прахом.

ДАЛЕКО ИЗА БРЕГА

Гробар се враћа кући.
Након још једног
обделавања врта душа.

Одлаже ашов. Не одлажући га.

Ашов је сажета филозофија
боравка на тврдим пољима.
У заграничним пределима.

Где копајући таму за пут
светлини и прозирности
свих пролазности одахнуће
и ћутљиви копач извечери.
Под неким стаблом тује.

Знајући да напокон свако
почива испод заслуженог
свог имена. На брегу.

Ашов је света алатка света.
Свом гробару.

На међама двоструког.
Где кад тад осване
страшна различитост истог.
У блату. И астралном
океану суштине.

Апсолутно зло. У неком
нултом часу што може се
збити било кад. И у нултој
уличици нултог града
што може бити сваки град.
Сретне апсолутно добро.

Ашов је тада груба
проста алатка
што одслужила је своје.

Убици. Што отирући руке
одбаца је. Далеко.
Иза брега. Иза света.

Јули-август 2014.

САКУПЉАЧ СВЕТЛОСТИ

Извините што вас овако
пресрећем. На улици.
Из виђења Вас знам.
Ако је то неко оправдање.

Изађем тако.
Да сакупим мало
светлости.

А хтедох Вам рећи:
прочитала сам Ваш запис
о Малом принцу и Ружи.
Исекла га. И сачувала.

Никуда иначе не идем.
Немам никога.

Све лепо што доживим
пронађем понекад
у новинама.

Слажем те исечке
у кутије од ципела.

Нека се нађу.
Деци мога брата.

Да остане нешто.
Од мене.

ИСПОД КРОШЊИ

Све трчећи испод крошњи.
Од кестена до платана.
Од бреста до тополе. И храста.

Склањајући се од краткотрајних
непогода. Што предуго трају.

Заборависмо да памтимо
њихов стас. Њихова лица.

Носимо у себи тек дубоко
скениране отиске понеког
листа спаса. Трчећи даље.

Повремено. У предаху.
Претражујемо у малим
приручним енциклопедијама
сличице са описом
перунике и маслачка.

На два-три проверена
научна поста на мрежама
упорно се распитујући
и за сасвим неправедно
занемарено попино прасе.

Осећајући још увек
међу длановима сада већ
тако неспремним на додир

његове наоштрене антене.
Што пре читаве Ере училе су нас
како све у стварном животу
узјогуњено детињасто
одважно и дивље може бити.
Усправно и непоколебиво.
Громоотпорно. У исти мах.

И само нежном вољом
две примакнуте наше шаке
из топлих замки измигољено.
За бодљикав пут.
До неизвесне стране ствари.

Тражимо да нам иконице
сада саопште исцрпно
и са што више детаља
када је рођен и је ли жив
Гутенберг. Има ли Галаксија.

Куда је пошао и где је
све доспео Венецијанац
с компасом свог сна
у омађијаном капуту.
У меким ципелама
спремним за жуту земљу.
Камен и море. Са шеширом
и пером управљеним
у пловидбе. У етапе страсти
изливане у тиху упорност
свиле. У непорециво.

Како је тих четврт столећа
и онолико пустоловине
што вреде колико дијамантске

игле памћења којима се и иначе
листају ретке књиге
и непревазиђени
планински венци
успео да удене
у корице обичне ћелије.
У ухо затворског друга.
У вишеструке томове свега
што нас тек чека већ у бату
његова срца откривено.
На неком вазда новом
обзору открића. Буре.
Океана. Приче.

И је ли то заиста она забринута
Аполинерова лула. У облаку.
Над мостом. Личи. На димове.
На опрљену косу и завој
кроз који се излива рана.

И шта би сад рекла змија
Малог принца. Тај прстен
боје месеца у песку.
О пустињама. Блискости
планета. О доказивим чак
и доказаним прекоземаљским
самоћама. Међу људима.

Јавља ли се Њутн.

На који начин дише и опстаје
мали храм под земљом.
Пет са три. Крај реке Ибар.
У земљи Србији. Из турска доба.

Зна ли се шта је са Нерудом.
Хоће ли ипак доћи.

Пише ли Шимборска.
Глад влада за њом.
Малореком. Као у време
суша. Или након потопа мисли.
Иако смо у златном
добу сурфовања.

Нека нам дакле сад неко
тачно каже или поброји
обрнутим редом
ако не верује песми
песника у трку.

Где смо све били.
Док нас није било.

Шта смо претрчали.
Док трчали смо испод крошњи.

НАПОМЕНА АУТОРА

За целине у овој књизи, које носе посебан назив а обухватају избор из више песничких књига, у садржају се, испод наслова селектованих песама, даје назнака из којих збирки су преузете.

Када је у питању избор из једне песничке књиге, њен аутентични наслов је задржан као део заступљене целине.

Напомене у дну појединих песама припадају аутору и пренете су из изворника, у идентичном виду, или су за ову прилику прилагођене – скраћене или незнатно измењене.

Т. К.

ЗА ПАСТВУ СРЦА

БЕСЕДА НА ДОДЕЛИ НАГРАДЕ ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ

*Чег ли сам сен ја, пролазни
пушник кроз оно што пролази?
„Путник“*

У свој дневник читања записала сам, давно: само име јој изговарамо: *Десанка*. И тако је памтимо – непролазну у свим пролазностима, *вршњакињу свевремена*.

Читала је свет са усана света. И боље га разумевала, песмом.

О тој песми говорили су као о *љеву*. Но та мелодиозна нота њеног казивања неправедно је бацала у засенак дијаграмску тежину њених промишљања, као што су њена спонтаност и раздраганост у други план стављале њене опомене, и туге. Била је, у животу, уистину, носилац хиљаде осмеха под сенком шешира, очаравала академике, преводиоце, путнике, децу и птице. У поезији пак, остала је савременица чак и оног доба које тек настаје, доба стрепњи – великих раздаљина, хладноће срца.

Ту заокруженост и истанчану пуноћу Песме као да је могла саздати само једна рука, једна душа. Жена. Јефимија. А онда Десанка. Прва у везу, самотним светим тишинама. Друга разговорна, у шарама гласова Бранковине, у музици шума и поља, жамору градова; у тамном говору тла, и времена, брдовитог Балкана, и страшне, друге стране светлости и ума

– оне „стотине ђака у једном дану...“, историјских и песничких хроника и балада. Памћења, и бола.

Њене речи, њене су очи – њен непоновљив духовни вид, који над груменом земље црта и његову прошлост, у голој стени види отиске стопа, човеков траг у времену. Њено Ја није само исповедна, нити само њена чаролија и прича. У њему је и прадевојчица, и сви који су живели пре; сељак што обара свети хлад стабла да с тржнице донесе грумен камене соли; одлазећи врли сој очева и мајки; мраз осаме на прозору. Њена песма је рендгенски снимак њене шаке, анатомија самоће, пролазности – човековог усуда. Али и поетски одговор, саздан митовима, летописом Перунових потомака, говором животних и духовних путописа – песмом трајања.

Она је и Жена и Човек, и Дете и Мудрац. Сама, а са другима, већ твори онај утешни сусрет – могући додир људи – у радости открића и удомљења: *Драги човек/ Конак-човек, /Навек-човек*, једне Цветајеве. Или онај поглед *где се йоново рађа космос/Лей ог иочейка*, у *размерама срца*, једног Елитија.

Јер у лирици су сабрана сва лица и сва доба лирике. Она је начин да језик живи – никада сам, већ као *златоодложена лалићевска слика света* – сашапат са постојањем. Сви тренуци у песми су заустављени – у једном часу су и будући, и прадавни. И прво лице Десанкине песме оно је Ја што постоји откад је Божјег створења на земљи, свагде. Њен говор је и пагански, и хришћански, то је и њена башоовска *уска сшаза у забрђе*, њен „озон завичаја“. Њен зен, где смрт и живот са оне су, једне стабљике, Октавија Паза, која носи „два цвета близанца“. То је израз и оне религиозности, како је писао Иван В. Лалић, „пројектоване у немир интимног света“, где Бог није сабран у једну жижу, као апсолут којим се нешто коначно

разрешава – „он је расут у хиљаду могућности“ – од којих свака, за ову песникињу, као да је она права.

И њено Слово љубве, и Слово Љубави, једнако су *Молишва за љубав* – за „златну скрињу“ и „љубави храм“ – то чудо обнове света, његове вишејезичности, и свеобухвата тишине, где пантеизам и религија нису друго до укидање слепила за лепоту и благост, интуитивна, спонтана вера у трајање, у снагу доброте, једини сјај наше унутарње звезде проласка, која своју прадавну домовину има у светлости свог порекла, и будућности, у васиони срца, и невидљивом срцу васионе.

Десанкини „лирски родослови“ пулсирају у многострукости својих била. Иако је знала да „спусти се у живот као река у долину“, или међу путнике треће класе – јер песници никада нису „у бегу ни од сна, ни од стварности“ – у круговима њене лирике уздижу се вертикале саме поезије. Где језик није само ток, нити је песма само одраз егзистенцијалне реалности, већ двојност – потврда у новом, и старом, у обичном ходу и застанцима речи, у молитви, и у ћутању. Подједнако стваралачке језичке силе – памћење и новина – магијска и савремена језичка снага и моћ, Десанки су биле једнако наклоњене. Од песама у прози медитативне сведености, до лирског диспута са слепилом сила, моћника, и пучине света, које ће се увек о некога и негде огрешити, њена „Религија уцвељених“ (из божићног додатка *Полишке* 1941), али и свака песма збирке *Тражим њомиловање*, (1964), иста су лица једног стваралачког знака: сатрепета, „пастве срца“, којима је посвећена Реч, и из чијег нам окриља Реч допире – као дар живота, његова непробројива разноликост, и праслика његове величајности.

Песник је хипостаза тог парадокса – *шока* и *злашної круја* – којима влада језик, његова моћ, воља за

продужењем, за уникатним добром – постојањем. „На свету је превише слабих“, писао је Јосиф Бродски у свом једином писму неком моћнику (1972). „Једина правичност је доброта“. Десанкин кодекс срца управо је због те правичности сачињен. За оне, који „кап воде на длану носе“, који ни до себе не знају да нађу пут, који сами су, „као звук изгубљен у космосу“. Један бат срца ту престиже други, као талас, и уздах, заштитно пресрећући удесе, ратове, апокалипсе.

У песми „Вермер“ нобеловка Шимборска пише:

Све док она жена у Краљевском музеју/ у насликаној тишини усредсређености / из дана у дан сипа/ млеко из бокала у чинију,/ свети не заслужује/ смак светиа.

Све док свега три Десанкина стиха (*Озон завичаја*, 1990) дрхте у капели, у страху да Богородица, можда, неопрезно држи Христа – док постоји та Стрепња – тај завет песме, тај страх и нада – свет заслужује то „љубавно чудо“ – *свети живош*.

У једином чланку писаном за наше новине (*Правда*, 18. мај 1936), Пол Валери каже да постоји нешто што премашује славу писца – ону, остварену за његова живота. То су књиге, које ће имати „јеванђелске особине“; оне, које значе и вреде „као књиге сутрашњице“.

Имала сам срећу да сретнем таквог писца. Десанку. Да говорим своје стихове, уз њу, њену Јованку Хрваћанин, али и друге, тада младе песнике. Скромношћу, и шармом, бранила се од властите славе. А у неприкосновеном свом предводништву измицала нам је, увелико путујући у сигурну књижевну будућност.

Захваљујем жирију награде „Десанка Максимовић“, што ме је приближио Песникињи, начином на који могу нешто да кажу и моје песме. И поезија данас. Дијалогом који је само у поезији тако вишезначан, да га, и са великима, можемо сматрати могућим.

У Бранковини, 16. маја 2015.

Тања Крагујевић

О ПЕСНИКИЊИ

Тања Крагујевић рођена је 1946. године у Сенти, градићу на Тиси, на северу Војводине, где је завршила први разред основне школе. Школовање је наставила у Београду, у осмогодишњој школи „Вук Караџић“ и Другој београдској гимназији. Дипломирала је 1970, а магистрирала 1973. на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности.

Магистарски рад, посвећен једном од најзначајнијих српских песника Момчилу Настасијевићу објавила је у форми есеја (*Мишско у Настасијевићевом делу*), у угледној едицији *Арјус* београдске издавачке куће „Вук Караџић“ 1976. године.

Прву песничку књигу *Вратио се Волођа* објавила је 1966. у двадесетој години, у колекцији „Прва књига“ Матице српске, једног од најстаријих и најзначајнијих издавача у Србији. Књига је илустрована фотографијама Тањиног оца, уметничког фотографа и фоторепортера *Полиџике*, Стевана Крагујевића. Много касније монографија *Крагујевић, Сениша* које више нема, објављена поводом 300-те године града Сенте, као збирка уметничких фотоса Стевана Крагујевића (Културно-образовни центар „Турзо Лајош“, Сента, 1997), илустрована је стиховима његове кћери Тање, који су, у допуњеној верзији, публиковани у њеној песничкој збирци *Пејзажи невидљивој* (Књижевна општина Вршац, 2001).

Током пет деценија песничког стварања, Тања Крагујевић је објавила следеће збирке поезије:

Врашио се Волођа. Са фотографијама Стевана Крагујевића. Нови Сад, 1966.

Несан. Са графичким прилозима Лазара Вујаклије. Багдала, Крушевац, 1973.

Стиг, Просвета, Београд, 1978.

Самица, Нолит, Београд, 1986.

Осмејак омчице, КОВ, Вршац, 1993.

Дивљи булевар, Рад, Београд, 1993.

Мушка срма. Поговор Ивана В. Лалића. Српска књижевна задруга, Београд, 1993.

Душа шрна. Поговор Драгана Јовановића Данилова. Са цртежима Михаила Ђоковића Тикала. Просвета, Ниш, 1995.

Осмејак под стражом, КОВ, Вршац, 1995.

Аушторирети, са крилом, Просвета, Београд, 1996.

Словочувар и словочуварка, Просвета, Београд, 1998.

Пејзажи невидљивої, КОВ, Вршац, 2001.

Године, џесме, Краљево, 2002.

Писмо на кожи, Рад, Београд, 2002.

Њушинов дремеж, Књижевно друштво „Свети Сава“, Београд, 2004.

Жена од џесме, КОВ, Вршац, 2006.

Плави снеї, КОВ, Вршац, 2008.

Мошел за збојом, Краљево, 2010.

Хлеб од ружа, КОВ, Вршац, 2012.

Од светлости, од џрашине. Поговор Васе Павковића. Уметничка академија Исток. Књажевац, 2014.

Први избор из њене целокупне поезије објавила је издавачка кућа Агора из Зрењанина, 2009. Изабране и нове песме, под називом *Стаклена џрава* приредио је и поговор написао песник и књижевни критичар Ненад Шапоња.

У оквиру *Едиције добитника књижевне награде „Милица Стојадиновић Српкиња“*, у издању Завода

за културу Војводине, 2010. године објављен је избор из њене поезије, под називом *Ружа, одиста*, који је приредила и поговором пропратила књижевна критичарка и есејисткиња Драгана Белеслијин.

Поезија Тање Крагујевић представљена је у тематским и другим зборницима у земљи и иностранству, као и у домаћим и светским песничким антологијама, међу којима су најзначајније: *Српска поезија данас* (*Poesía Serbia hoy*, Debats, Institució Alfons el Magnànim, València, п. 109, 2010/4), *Песници Мегушера*, са предговором Ива Бонфоа (*Les Poètes de la Méditerranée*, Gallimard & Culturesfrance, 2010); *Десет дека гуше* (*Hundert grams seele*), *Антологија српске поезије друге половине двадесетог века*, приредио Роберт Ходел (*Leipziger Literaturverlag*, 2011); *Антологија српске поезије XX и XXI века* (Herg Benet Publishers, Bukurest, 2012); *Боја сушине, савремена српска поезија* (*El Color dela Esencia – Monográfico de Poesía Serbia Contemporánea*) приредила Силвија Монрос Стојаковић (Anfora Nova, Córdoba, Spain, 2013).

Њена поезија се у преводу на више језика може читати у највећој светској поетској антологији у интернет издању Lyrikline (www.lyrikline.org).

Песме су јој превођене на немачки, енглески, француски, немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, руски, белоруски, италијански, словеначки, пољски, јапански и грчки.

Књигу *Стаклена шрава, Седам песама на седам језика* (француски, немачки, грчки, мађарски, италијански, јапански, шпански), објавила је зрењанинска Агора, 2012, и она је представљала овог издавача на Сајму књига у Солуну, 2012. године – када је Србија била почасни гост – а збирка стихова *Сећање свиле* (избор из књиге *Хлеб од ружа*), на српском, као и у преводу на енглески, француски и шпански

језик, објављена је у издању Књижевног друштва „Свети Сава“, из Београда, 2015. године.

Приредила је књигу за децу Десанке Максимовић *Папуљак Кукурузовић и Бајка о њушевима* (Слике Јанеза Смолеа; Завод за уџбенике и наставна средства и Народна књига, Београд, 1979); тестаментарну књигу стихова модерног класика Србе Митровића (1931–2007) *Мајлине, сазвезђа* (Рад, Београд, 2007), за коју је написала поговор; као и књигу изабраних песама Александра Ристовића (1933–1994) *Семенка под језиком*, коју је пропратила обимном студијом о делу овог песника, а коју су, поводом две деценије од смрти песника, објавиле издавачка кућа Агора и Градска библиотека Зрењанин (Зрењанин, 2014).

Посвећена је интензивном читању: река, градова, људи, књига, уверена да је читање основ писања. Њени есеји о домаћој и светској литератури, емитовани на таласима Радио Београда (Други програм) сакупљени су у три Књиге читања: *Догир њауновој њера*, Књига читања. Рад, Београд, 1994; *Трејеш и чвор*. Друга књига читања. Рад, Београд, 1997; *Орфеј из шерешане*. Трећа књига читања. Просвета, Београд, 2001.

Тања Крагујевић писање непосредно поистовећује са трагањем за „спојеним судовима живота и поезије“, не само кроз песнички израз, већ и у посебној форми *микросеја*, чија се структура и интонација усредсређују на песничка открочења (па и поетску одбрану) феномена свакидашњег живљења и максимално редукован прозни израз, из чега је настала ауторки најсвојственија форма *лирске есеја*. Књига *Кућија за месечину*, писана у овом духу, објављена је 2003, у Књижевној општини Вршац. Збирку малих есеја о књигама поезије савремене светске и домаће књижевности *Изговорити звезду*

објавила је издавачка кућа Агора, 2010, а исте године вршачки КОВ публиковао је нову књигу њених лирских записа и микроесеја *Талој недовршеној*.

Књигу есеја о савременим српским песницима *Божанство песме* (о поезији значајних савремених српских песника (Миодрага Павловића, Ивана В. Лалића, Александра Ристовића, Србе Митровића, Душана Вукајловића и Ненада Шапоње) објавила је београдска Просвета, 1999. године. Књига *Свирач на влаши шраве* (Агора, 2006) посвећена је тумачењу поезије Десимира Благојевића, Милоша Црњанског, Васка Попе, Србе Митровића, Мирољуба Тодоровића и Николе Вујчића.

Књигу есеја о поезији Србе Митровића, Весне Парун, Александра Ристовића, Новице Тадића, Марије Шимоковић и Петру Крдуа, под називом *Телеграмима и молишве*, објавила је издавачка кућа Агора, 2015.

Више од петнаест година Тања Крагујевић се бавила издавачким радом. Као уредник (издавачка кућа Народна књига, у Београду), публиковала је више наслова лектуре у едицији „Југословенски класици“, седамдесетих, као и одабрана, илустрована дела познатих писаца за децу у више томова (Мирослав Антић, 1979; Милован Данојлић, 1980; Добрица Ерић, Милован Витезовић, 1982; Душан Радовић – у сарадњи са Бигзом – 1983). Иницирала је и уредила неколико колекција књига савремене књижевности, те сабрана и изабрана дела значајних домаћих и светских аутора (*Дела Милушина Бојића – Поезија, Проза, Дrame*, 1978, приредио Гаврило Ковијанић; *Изабрана дела Анџоана де Сенџ Еизийерија I–VI*, 1981, приредила Мирјана Вукмировић; *Дела Марине Цветијеве I–III*, 1990, приредила Милица Николић; *Дела Урсуле Леџвин I–IV*, 1987, приредио Зоран Живковић; или је пак уреднички суделовала у великим пројектима више

издавача: *Дела Михаила Буліакова*, I–VIII, 1981, приредили Миливоје Јовановић и Милан Чолић; *Избрана дела Хермана Хесеа*, I–IX, 1985, приредио Зоран Глушчевић). Креирала едицију „Alpha Lygae“ (1983–1988) – посвећену најзначајнијим именима модерне светске поезије (Карл Сандберг, Жак Превер, Ален Гинзберг, Х. Л. Борхес, Филип Ларкин, Силвија Плат, Чеслав Милош, Јанис Рицос, Х. М. Енценсбергер, Тадеуш Ружевић, Јосиф Бродски, Вислава Шимборска, Адам Загајевски, Чарлс Симић и други).

Као уредник библиотеке „Аријел“ издавачке куће Агора, у новије време, изабрала је и припремила за штампу дела најзначајнијих песничких имена савремене светске поезије (Луција Ступица, Станислав Барањчак, Тасос Ливадитис, Сара Кириш, Ханс Магнус Енценсбергер, и други).

Радила је, у сарадњи са преводиоцима, на више књига препева словеначке поезије: Кајетан Кович. *Песме*. Избор и поговор Јоже Сној. Превод Татјана Детичек. Препев Тања Крагујевић. Народна књига, Београд, 1974; Тоне Павчек, *Песме*. Избор и поговор Тоде Чолак. Превод Татјана Детичек-Вујасиновић. Препев Тања Крагујевић. Народна књига, Београд, 1977; Светлана Макаровић: *Песме*. Избор, превод и поговор Марија Митровић. Препев Тања Крагујевић. Народна књига, Београд, 1977.

Њено креативно суделовање у преводима стихова Марине Цветајеве (Марина Цветајева, *Дела*, Књига I, *Песме и поеме*. Превод: група преводилаца. Народна књига, Београд, 1990), запажено је и увршћено у антологију превода Миодрага Сибиновића – *Антологија руске лирике X–XXI века*, књига II (Прва четвртина – средина XX века; Марина Цветајева, „Душа“, превод Људмина Лисина, препев Тања Крагујевић, стр. 132). „Паидеја“, Београд, 2007.

Тања Крагујевић је добитник значајних књижевних признања: поред „Бранкове награде“, 1966, за прву песничку књигу (исте године награда је додељена и новосадском песнику Радету Томићу), добитник је награде „Ђура Јакшић“ (1993) и „Милица Стојадиновић Српкиња“ (2009) за поезију. „Печат вароши сремскокарловачке“, додељен јој је 2013, за најбољу песничку књигу објављену 2012. године – за збирку *Хлеб од ружа* (Књижевна општина Вршац, 2012). Добитник је награде „Раде Томић“, за песничку књигу *Од светлости, од прашине* (2014) коју додељује Уметничка академија Исток, у Књажевцу.

Награда „Десанка Максимовић“, за укупан допринос српској поезији, уручена јој је на свечаности у Десанкиној родној Бранковини, 16. маја 2015. године.

Тања Крагујевић је десети, јубиларни добитник награде „Ленкин прстен“ за најлепшу љубавну песму објављену 2015. године на српском језику и прва је добитница овог признања, које јој је уручено у Србобрану, 14. новембра 2015. Признање је освојила песма „Вода“, објављена у збирци *Од светлости, од прашине*, 2014.

Добитник је награде за есејистику „Исидора Секулић“ (1976) и награде „Милан Богдановић“ за књижевну критику (1996). За стваралачки рад и посебне доприносе култури, награђена је *Плакешом града Сенице*, 1968. и *Плакешом града Београда*, 1984, поводом јубилеја Града (1944–1984).

Гостовала је на фестивалима поезије: Струшке вечери поезије (Македонија), Пушкинови дани поезије (Русија), Трг песника, Будва (Црна Гора). Учествовала у раду Књижевне колоније у Сићеву (1994), у Међународној књижевној колонији у Чортановцима (2008), на Петом међународном новосадском књижевном фестивалу (31. август 2010), Петом београдском

фестивалу „Тргни се, поезија“ (19. мај 2011). Представљала Србију на Првом трансбалканском фестивалу поезије у Солуну (24–26. мај 2012). Учествовала на Четвртом међународном фестивалу књижевности и филма у граду Орду, у Турској (3–6. октобар 2013).

Живи у Земуну, са друге стране београдског Ушћа, где Сава и Дунав исто тако, али из нешто другачије перспективе, како сама каже, „оцртавају повест река и видикâ, мир пејзажа и ритмове урбане културе, дрхтећи над водама – попут игле компаса, уперене на све стране древног и савременог света – или пак налик перу речног галеба, заривеном у речник природе и језика“.

САДРЖАЈ

РАНИ МРАЗ	5
Немири.....	7
(Између мене и мог ћутања)	8
(Ноћу)	9
Тиса	10
Земљи	11
Удвоје	12
Вратио се Волођа.....	13
Обичним речима	15
(Измисли ми још триста чуда).....	16
Скица лета.....	17
О зеленом сну.....	18
Pianissimo	19
Несан	20
(Можда ће ме зауставити)	21
(<i>Вратио се Волођа, 1966; Несан, 1973</i>)	
ОМЧИЦА, КЉУЧ	23
Путовођа	25
Слика	26
Белине	27
Повући линију.....	28
(Над твојим узглављем)	29
Раздан	31
Шпанска чизма.....	32
Упитник.....	34
Глинени голуб.....	35
Самица.....	36

<i>Осмејак омчице</i>	37
(Те канџице).....	37
(Твоје мале папуче).....	38
(Хлеб од рузмарина).....	39
(Јутарњу ватру/упали)	40
(Тако ти/лепих давања).....	41
(Усни кључ/омчица)	42
(У крајолик облачни).....	43
(Пужево писмо).....	44
(Лежај/сребром окован)	45
(Скидаш сандале)	46

(*Ситуг*, 1978; *Самица*, 1986;
Осмејак омчице, 1993)

ТРЕСЕТ И ЗЛАТО	47
Дивљи булевар.....	49
Доручак с јавором.....	50
Мајка, призор изблиза	51
Марина	53
Кошуља срећног столећа.....	55
Песник у шетњи	57
Панонија	59
Окупани бог.....	61
Одложена вечера	63
Осунчање	64
Облутак	66
Обарач	67
Флаута	68
Аутопортрет, са крилом.....	69
Оперважено мразом.....	70
У колена ждрала.....	72
Тачност	74
Сакупљајући цитате зиме.....	76
У Главној улици	78
На картама невидљиво	79
Одисеј међу ступовима.....	80

Тресет и злато	82
О осетљивој линији	83
Дана је мало	84
Из живота.....	85
Године, песме.....	86
<i>(Дивљи булевар, 1993; Аушторшрети, са крилом, 1996; Године, њесме, 2002)</i>	
ПЕЈЗАЖИ НЕВИДЉИВОГ.....	87
(На ниским конопима)	89
(Та нећете ваљда у тим чизмама).....	90
(Сувише је дубине)	91
(Они који нам зеленим штамбиљем)	92
(Љупка је неман трајања)	93
(Куцните гудалом)	94
(Брижљиво негујте латице).....	95
(Слично поступајте и при справљању).....	96
(Бунари завичаја).....	97
(Свадбена капа).....	98
(Ах не).....	99
(За кишна времена)	100
(Над тим друмом вазда видим раширене).....	101
(Бескрајно дуго у овим крајевима)	102
(Док припремате то платно)	103
(Постоји час кад све невидљиво)	104
ЊУТНОВ ДРЕМЕЖ.....	105
Шум лавиринта	107
Поларна.....	109
Ћутке, при дну.....	111
Нико.....	112
Кроз облике трчећи.....	114
Очно дно	115
Равнотежа ватре	116
Заврти се, заиграј.....	117
Магично око	118

Њутнов дремеж.....	119
То што још не поменух рибе.....	121
У пет.....	122
Тестамент.....	124
МУШКА СРМА.....	125
(Небо не силази).....	127
(Овде беху брежја насељена).....	128
(Вучем своје изрешетане скуте).....	129
(Пружио си ми Јабуку).....	130
(Будим се Једна).....	131
(Да је тај мали бодеж).....	132
(Гледах где обараху).....	133
(Само ова секунда).....	134
(Кад кажем Приђи).....	135
(Венчић морске пене).....	136
ДУША ТРНА.....	139
(Дуг предуг).....	141
(Ланци љутића).....	142
(Оштар је вид).....	143
(Догађај).....	144
(Незаситост твоја).....	145
(Лети сад сама).....	146
(Ветар ми доноси).....	147
(Шаљеш ми).....	148
(Шта ће тај бог).....	149
(Лист сам у ноћном илу).....	150
(Изгревање светлости).....	151
(Црквице родних чокота).....	152
(Септембарско плаво).....	153
СЛОВОЧУВАР И СЛОВОЧУВАРКА.....	155
(Осећам блискост/према жени).....	157
(Она је у крађушној хаљиници).....	158
(Блискост осећам/према градитељу велике)...	159

(Изгубљено дете плаче у вреви)	160
(Један човек у мени)	161
(Блискост осећам/према девојчету).....	162
(Дотиче се девојчица)	163
(Како је лепо лице)	164
(Када будеш опет запевао).....	165
(Та два дечака).....	166
(У ђачкој торби јој је)	167
(Ах ти звончићу)	168
(Име јој са обе стране)	169
(Блискост осећам према теби/којој дарују наушнице)	170
(Безбедна сам у собици)	171
(У једној речи).....	172
(Неко ми је).....	173
ПИСМО НА КОЖИ	175
(Ти мала бела ружо).....	177
(Док ово записујем)	178
(Јер наго је дете љубави)	179
(Долази ми стабло)	180
(Мајстор си ти што свлачиш овај грм).....	181
(Ова жена).....	182
(Човек по имену Ристовић).....	184
(Спусти ту сребрну кашичицу)	185
(Мислим на тебе више него што знаш)	186
(Испекох хлеб).....	187
(Сетим се како је важно)	188
(Онако непобедиви).....	189
(Квадрофоничне справе).....	190
(Блиска добима сјаја у очају)	191
(Причају да ће мрак).....	193
(Утрчасмо у продавницу древности)	194
(Не расипам реч <i>иџеџо</i>)	195
(Творац осмејака).....	196
(Не могу те пренети)	197

ХРОНИКА ИЊА	199
Два минута руже	201
Трезор	202
Разговор	204
Без краја	206
Стабло реке	207
Чун.....	209
Лектире	210
Отисак	212
Краљевска повластица	214
Хладна голубица	216
Арундати	217
Откуп	219
Идентитет	220
Ти.....	222
Викенд аранжман	223
Игло.....	225
Стаклена трава	226
Постеља	227
Кроасан.....	228
Приче.....	230
Поглед.....	231
Пре него што изађеш.....	233
Уживајући у лепом времену	235
Аура.....	237
Платно	238
Рикша.....	239
Нитролингвал	241
Краљевска бронза	243
Дрво живота.....	245
Празник.....	246
Маказе	247
Ако у рукама.....	249
Трг трна	251
Краљица игле.....	253
Шта сам радила	255

Киша против ветра	257
А ти.....	260
Надомак сјаја	262
Завежљај.....	265
Након толико година.....	267
Дивља река.....	270
Два минута до три.....	272
Такав дан	275
Кратко.....	277
Купола.....	280
Десет царића.....	282
Недељни ручак: дан 27. месец 9. лета 2009.....	285
Лир	287
Срећа.....	289
Багремов пут.....	291
Шекспирово вино	293
Знак.....	296
Мотел за збогом	297
Дете.....	300
Стреха	302
Сродство.....	303
То	304

*(Жена од њесме, 2006; Плави снеі, 2008,
Мошел за збоіом, 2010)*

ХЛЕБ ОД РУЖА.....	307
Ватре, занати	309
Путујући, кишни.....	310
Барице, писмо	311
Од уздаха.....	312
Живот, сличице.....	313
Гостујући	314
Тањирић, сунцобран	315
Четвртак, трешње	316
Коса, усправна.....	317
У пресеку.....	318

Трајект, једро	319
Лексикон ветрова.....	320
Пелирним лепезама	321
А понекад, неко	322
Хлеб, руже	324
Стабло, страница.....	325
Са бригом, са тугом	326
Оловке, јеле	327
Транзистор, слушалице	328
Богу послова, и малих заната.....	329
Акрил, свила.....	331
На сунцу, у води.....	332
Зверчице, снег	333
Седи ти сад ту.....	334
Записи севера, драгстор.....	336
Мисао, нота.....	338
Записи југа, винарије	339
Мало ништа	340
И лепо, дакако	341
Земља ружа	343
Вече, ускоро	344
ОД СВЕТЛОСТИ, ОД ПРАШИНЕ.....	347
Зрелост	349
Камичак, прашина.....	351
Праотац, универзум.....	353
Вода	356
Јутро у шопинг молу	358
Да сам рођена у доба Маја	360
Дете	363
Пупин: студирајући живот руже.....	366
Док будеш спавао	368
У транзиту.....	370
Поља асфодела, all-inclusive	373
Чији је миленијум.....	376
Да не помињем зделе	379

Невиност	383
Након изложбе златних венаца	385
Куд одлази време.....	388
Шарпија.....	392
Поетика нити, златни цвет	393
Далеко иза брега	396
Сакупљач светлости	398
Испод крошњи	399
Напомена аутора.....	403
ЗА ПАСТВУ СРЦА	405
(Беседа на додели награде „Десанка Максимовић“)	
О песникињи.....	409

Тања Крагујевић
ТРН О СВИЛИ

Издавачи
Задужбина „Десанка Максимовић“
Београд, Скерлићева 1
Народна библиотека Србије
Београд, Скерлићева 1

За издаваче
Бојан Ђорђевић
Ласло Блашковић

Уредник
Стјаниша Тушњевић

Графички уредник
Нина Појов

Тираж 300 примерака

Штампа

ISBN
978-86-82377-48-1

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

КРАГУЈЕВИЋ, Тања, 1946–

Трн о свили : изабране песме / Тања Крагујевић. – Београд : Народна библиотека Србије : Задужбина "Десанка Максимовић", 2016 (Београд : ?????????????). – 425 стр. ; 21 см. – (Награда Десанка Максимовић ; књ. 21)

Тираж 300. – О песникињи: стр. 409–416.

ISBN 978-86-82377-48-1 (ЗДМ)

COBISS.SR-ID 221109516

---

9 788682 377481 >